

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100 Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
ἄν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ σὺν
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδὴ ποτε μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις 23 Φεβρουαρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 12

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡῆ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CHARLES RICHTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Παλάτι; .. ἔκαμε ὁ Σολομών μὲ
χαμόγελο.

— Ναί! ἐξακολούθησε ἡ κυρὰ Ναν-
σού. Μόνο ποὺ ὁ βασιλιάς δὲ θάχει τόσα
πολλὰ πράγματα, οὔτε παλιὰ ρούχα, οὔ-
τε πουλιὰ βαλσαμωμένα. Καὶ μο-
σκομυρίζει ἐδῶ μέσα, κι' ἀνοίγει
ἡ καρδιά σου.

— Ναί, ψιθύρισε ὁ Σολομών
Χάγερσμιθ, εἶναι τὸ ἄρωμα τῆς
Λεβάντας.

Ἐκείνη τῇ στιγμή ἡ Λεβάντα
ἐτοιμάστηκε νὰ βγεῖ μὲ τὸ δῖχτυ
στὸ χέρι, γιὰ νὰ ψωνίσει.

— Σὺρε, χρυσό μου, νὰ ψωνί-
σεις κι' ἔχε τὸ νοῦ σου στ' αὐτο-
κίνητα! εἶπε ἡ καλὴ γυναίκα.

Τὸ παιδί βγήκε.

— Ἐνα μονάχα θέλω νὰ σοῦ
πῶ, ἐξακολούθησε τώρα ἡ κυρὰ-
Νανσού μὲ ὕφος αὐστηρὸ καὶ μὲ τὰ
δυὸ χέρια τῆς στὴ μέση. Ὠραῖα
εἶναι νὰ τῶχεις ἐδῶ καὶ νὰ τὸ βλέ-
πεις, μὰ δὲ φτάνει αὐτό. Πρέπει
καὶ νὰ τὸ φροντίσεις.

Ὁ Σολομών τὴν κοίταξε μὲ ἀ-
πορία.

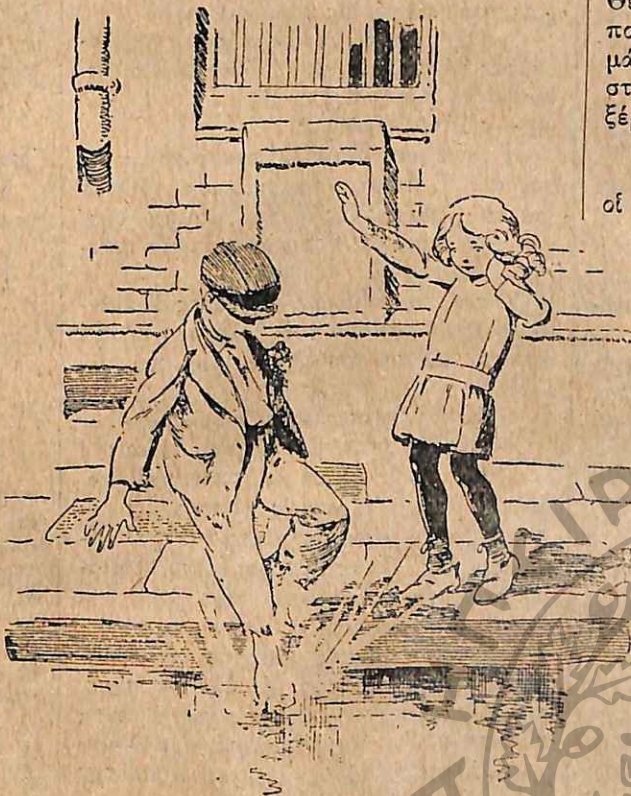
— Μὰ τὸ φροντίζω, κυρὰ-Ναν-
σού, καὶ φαντάζομαι πῶς εἶναι εὐ-
χαριστημένο. Τὸ φόρεμά του εἶ-
ναι σχεδὸν καινούργιο ἀκόμα.

— Δὲν πρόκειται τώρα γιὰ τὸ
φόρεμα. Φαγητό, καλέ, θέλει φα-
γητό τὸ παιδί! Τὸ σκέφθηκες αὐ-
τό, κύρ-Σολομών;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἂν τὸ σκέφθη-
κα! ἔκαμε ὁ Σολομών ὑψώνοντας τὰ
χέρια του πρὸς τὸν οὐρανόν. Δὲ θέλω νὰ
περηφανευθῶ, κυρὰ-Νανσού, ἀλλὰ σοῦ
ὀρκίζομαι ὅτι ἔμαθα πόσο πουλᾶν τὸ βω-
δινό, πόσο τὸ ἀρνίσιο καὶ πόσο τὰ γερ-
μανικὰ λουκάνικα. Κι' ὁ Ἀδραάμ νὰ μὲ
τιμωρήσει, ἂν δὲ φάνηκα αὐτὸ τὸν και-
ρὸ σπάταλος, ὅσο δὲν ταιριάζει στὴν ἡ-

λικία μου. Ἔ, τί ἔπαθες, κυρὰ-Νανσού;
Ἡ κυρὰ-Νανσού εἶχε δοκιμάσει τόση
κατάπληξη ἀπ' αὐτὲς τίς ἀποκαλύψεις,
ὥστε εἶχε πέσει στὴν πολυθρόνα καὶ
τὸν κοίταξε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ἵστερα ὅμως πῆρε πάλι τὸ αὐστηρὸ

«Τὸ χαμῖνι μπῆκε στ' αὐλάκι καὶ τσαλαβουτούσε».
(Σελ. 134, στ. γ')

ἐξεταστικὸ ὕφος τῆς καὶ τὸν ρώτησε:

— Καλὰ καὶ ἄγια ὅλ' αὐτά, κύρ-Σο-
λομών. Τῶξερα ἐγὼ πῶς ἔχεις καλὴ καρ-
διά, κι' ἂς λέει ὅ,τι θέλει ὁ κόσμος. Ἀλ-
λὰ δὲ μοῦ λές, σκέφθηκες γιὰ κατὶ ἄλ-
λο, ποὺ χρειάζεται τὸ παιδί; Γιὰ τὴν
«πνευματικὴ τροφή» του, ποὺ λένε;

— Τ' εἶν' αὐτὸ πάλι, κυρὰ-Νανσού;

Καὶ κοστίζει πολὺ αὐτὴ ἡ τροφή; ..

— Καλὲ τί μοῦ ψέλνεις ἐκεῖ! φώνα-
ξε ἡ κυρὰ Νανσού. Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἂν κο-
στίζει. Τὴν τροφή αὐτὴ θὰ τῆς τὴ δώ-
σεις μὲ τὴν καρδιά σου καὶ μὲ τὸ πνεῦμα
σου, ὅχι μὲ χρήματα. Θὰ κοιτάξεις νὰ
τῆς φτιάξεις τὴν ψυχὴ τῆς, τὸ χαρα-
κτῆρα τῆς, νὰ τὴν κάμεις καλὸ ἄνθρω-
πο, νὰ τὴ μάθεις ν' ἀγαπᾷ τὸ καλὸ καὶ
ν' ἀποφεύγει τὸ κακὸ. Νὰ πιστεύει στὸ
Θεὸ καὶ νὰ γίνῃ θεοσεβούμενος ἄνθρω-
πος. Νὰ ξυπνήσῃ τὸ μυαλὸ τῆς καὶ νὰ
μάθῃ ὅ,τι μαθαίνουν καὶ τᾶλλα παιδιὰ
στὸ σχολεῖο. Δὲ μοῦ λές, κύρ-Σολομών,
ξέρεῖ νὰ διαβάξῃ ἡ μικρὴ;

— Ἐρεῖ, ἀπάντησε ὁ Σολομών.

— Ὠραῖα λοιπόν. Τὸ διάβασμα, λένε
οἱ γραμματισμένοι, εἶναι τὸ κλεῖδι τῆς
σοφίας. Πρέπει λοιπὸν νὰ δια-
βάξῃ. Τώρα ἐν' ἄλλο, κύρ-Σο-
λομών; ξέρεις σὲ ποῖο θρή-
σκευμα ἀνήκει ἡ μικρὴ;

— Ἐχει στὸ λαιμὸ τῆς ἓνα
εἰκονισματάκι τῆς Παναγίας.
Δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι κα-
θολικὴ.

Ἡ κυρὰ-Νανσού ἔμεινε σύμ-
φωνη.

— Ἀφοῦ εἶναι Ἰρλανδὴ, ἐ-
πόμενο ἦταν. Ἀλλὰ πῶς δὲν
τὰ σκέφθηκες αὐτὰ πρὶν ὠρὶς,
κύρ-Σολομών; Δὲν ἀκουσες πο-
τὲ τὴν προσευχὴ τῆς;

— Δὲν ἤξερα, ἀπάντησε στε-
νοχωρημένος ὁ Σολομών Χά-
γερσμιθ.

Ἡ κυρὰ-Νανσού κούνησε τὸ
κεφάλι, ἀλλὰ ἔδλεπε ὅτι ὁ Ἐ-
βραῖος μετάνοιωνε μὲ εἰλικρί-
νεια κι' ὅτι στὸ ἐξῆς θὰ προ-
σπαθοῦσε νὰ συμμορφωθεῖ μὲ

τὴν ὁδηγίαν τῆς.

Κατὶ ἤθελε νὰ πεῖ ἀκόμα, ἀλλὰ ὁ
Σολομών τῆς ἔκαμε νόημα νὰ μὴ μιλή-
σῃ, γιὰτὶ ἡ Μαίρη Μόλλη ἦταν ἐξω ἀ-
πὸ τὴν πόρτα.

— Ἐφερα τὰ ψώνια, παππού, εἶπε
κι' ἀπέθεσε προσεχτικὰ τὸ δῖχτυ στὸ
τραπέζι.

Είχε ψωνίσει, βλέπετε, γρήγορα, με την ελπίδα να προφτάσει τη φιλενάδα της πριν φύγει, γι' αυτό τα μάτια της αχτινοβολούσαν.

Η κυρά-Νανού σηκώθηκε.

— Άς πηγαίνω τώρα, είπε, ή ώρα πέρασε και θα μούρθουν οι πελάτες. Ίσα που προφτάνω να πάω να ετοιμάσω τις πατάτες και τα λουκάνικα. Δόξα σοι ο Θεός, έχουμε νταβαβέρι στο μαγαζί. Τρώει ο κόσμος, τρώει με τόσωτά του.

— Και χωρίς να λογαριάσουμε και την πνευματική τροφή, πρόσθεσε σοβαρά ο Σολομών Χάγερσμιθ, για να της δείξει πως είχε καταλάβει.

Η κυρά-Νανού τουπίασε το χέρι.

— Να μένω ήσυχη, κύριε Σολομών;

— Ναι, ναι, σ' όνομα του Άβραάμ, του Ίσαάκ και του Ιακώβ! δέλωσε έπίσημα ο Έβραϊός.

— Μπράβο, μπράβο! Σας χαιρετώ λοιπόν, γιατί με πήρε ή ώρα. Μικρό μου, έλα να σε φιλήσω.

Και το βράδυ αυτό, μέσα στο παλιό δωμάτιο, έγινε μια σκηνή, που δε θα σβύσει ποτέ από την καρδιά του Σολομών.

Καθώς ετοιμαζόταν ή Μαίρη Μόλλη να πλαγιάσει με το μακρύ νυχτικό της, πριν άνεθεί στο μεγάλο κινέζικο κρεβάτι, ο Σολομών τη φώναξε σιγά:

— Μικρή Λεβάντα!

— Όρίστε, παππού-Σολομών, απάντησε ή μικρή γυρίζοντας να ιδεί.

Δίστασε μια στιγμή, γιατί δεν ήξερε πως ν' άρχισει.

— Λεβάντα μου, το βράδυ πριν κοιμηθείς, δεν κάνεις ποτέ το σταυρό σου;

Το προσωπάκι της Μαίρης έγινε κατακόκκινο.

— Ναι, παππού-Σολομών, δεν το ξεχνώ ποτέ. Και το πρωί και το βράδυ κάνω το σταυρό μου. Λέω για τη μαμμά, για το μπαμπά και για σ'ε.

Εκείνος την κοίταξε και χαμογελούσε.

— Μά πότε, μικρή μου Λεβάντα;

Εγώ δε σε βλέπω ποτέ...

Ο δισταγμός του παιδιού ήταν φανερός.

— Ξέρετε γιατί, παππού-Σολομών;

Εκεί που καθόμαστε, ήταν και κακοί άνθρωποι, κι' ή μαμμά λέει ότι ο Θεός θέλει να φυλαγόμαστε. Για να μη με βλέπουν λοιπόν να κάνω το σταυρό μου, λέω την προσευχή μου κρυφά, όταν πέσω να κάνω νάνι.

— Και με φοβόσουν και μένα; ρώτησε ο γέρος Ίουδαίος.

Το παιδί δεν απάντησε, παρά πήγε και στάθηκε κοντά του.

Εκείνος την πήρε στα χέρια του.

— Δεν πρέπει να ντρέπεται πιά, μικρή Λεβαντούλα. Να μην κρύβεσαι και να λες την προσευχή σου ελεύθερα, όπως όταν ήταν μπροστά ή μαμμά σου.

Τότε ή μικρή τον φίλησε και πήγε

στο κρεβάτι της. Γονάτισε πλάι στο πόδι του κρεβατιού, κι' ένωσε τα χεράκια της σε στάση προσευχής. Τα μαλλάκια της έλαμπαν στους ώμους της και ή κατάσπρη νυχτική της έκρυβε όλοτε-λα τα μικρά της πόδια.

Πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα χωρίς ν' άκουστεί άχνα.

Ο Σολομών, που την παρακολουθούσε, την είδε να γυρίζει το κεφάλι.

— Παππού-Σολομών.

— Τι ναι, μικρή μου;

— Ξέρετε... ή μαμμά μου γονάτιζε πάντα μαζί μου... Θέ έλετε και σεις;

Σηκώθηκε, συγκινημένος από την άπλοϊκή αυτή παράκληση και γονάτισε πλάι στο λευκό πλασματάκι.

— Η μαμμά άρχιζε τις προσευχές και γώ τις ξανάλεγα ύστερα. Θέλετε ν' άρχισετε, παππού-Σολομών;

— Ά, αυτό δεν τόχε σκεφθεί ο γέρος Ίουδαίος κι' ή φωνή του πνίγηκε στο λαιμό του.

— Ξέρεις... ψιθύρισε, τις έχω ξεχάσει. (Επρεπε να πεί: Δεν τις έχω μάθει ποτέ μου. Άλλά ο Θεός θα του συγχώρησε βέβαια αυτό το ψέμμα.) Άρχισε έσθ και θά τις λέω και γώ.

Αισθάνθηκε το χεράκι της μικρής Λεβάντας να του πιάνει το δικό του κι' άκουσε τη φωνή της:

— «Πάτερ ήμών...»

Έτσι είπαν όλη την προσευχή κι' ύστερα ή Μαίρη παρακάλεσε το Θεό για το μπαμπά της, για τη μαμμά της, για την πατρίδα της και για τον παππού-Σολομών.

Όταν σηκώθηκαν, ο γέρος αισθάνθηκε ένα δάκρυ που κύλησε κρυφά από τα μάτια του στη λευκή του γεινιάδα.

— Καληνύχτα, παππού-Σολομών!

— Καληνύχτα, μικρή μου Λεβάντα!

Εκλείσε τα μάτια κι' άποκοιμήθηκε. Μά αν μπορούσε κανείς να κοιτάξει αυτό το βράδυ μέσα στην κάμαρα του Έβραίου, θα έβλεπε ένα παράξενο θέαμα:

Ο Σολομών Χάγερσμιθ είχε βρει ένα προσευχητάριο και καθόταν και μάθαινε, σαν εύσυνείδητος μαθητής, την πρωινή προσευχή. Αυτός, ο αλλόθρησκος, άποστήθιζε την προσευχή, για ν' αντι-καταστήσει τη χαμένη μητέρα, που άρχιζε άλλοτε τις προσευχές του παιδιού της

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Το παιδί με τη φλογέρα

Μια μέρα, που ή μικρή Λεβάντα κοίταζε στο δρόμο από μέσ' από τη βιτρίνα, είδε καθισμένο στ' αντικρινό πεζο-δρόμο, και με τα ξυπόλητα πόδια του μέσ' σταυλάκι, ένα παιδί που έτρωγ' ένα μήλο.

— Έρχεσαι να παίξουμε; ήταν σά να της έλεγε ή ματιά του παιδιού από το δρόμο.

Η πόρτα ήταν μισανοιχτή κι' ο Σολομών βυθισμένος στους λογαριασμούς του. Κι' έτσι ή μικρή έπεσε στον άθωο αυτόν πειρασμό.

— Καλώς τη! φώναξε το παιδί. Πώς πάν τα κέφια;

Η Μαίρη Μόλλη απάντησε πως ήταν «πολύ καλά, ευχαριστώ».

— Και κάθεται κει-μέσα: Είναι φίνα κει-μέσα!

Υστερα κοίταξε τα παπούτσια της μικρής.

— Ω! έκανε με θαυμασμό. Έχεις βλέπω κι' όρατα πατούμενα! Έγώ, καθώς βλέπεις, δεν έχω ανάγκη από με-τσεσόλες.

Η παρατήρηση αυτή έβαλε σε κάποια άμηχανία και λύπη τη φίλη μας. Το παιδί την είδε που κοκκίνισε κι' άλλαξε ύφος.

— Τα δικά μου, ξέρεις, είπε φαιδρά, δε μπάζουν το νερό. Κοίταξέ με!

Και μπήκε μέσα στ' αυλάκι και τσαλαβουτούσε με τα πόδια του.

— Μή τ' κάνεις αυτό! φώναξε τότε ή Μαίρη Μόλλη. Αυτό το κάνουν τα κοματημένα παιδιά. Θα συναχωθείς!

Το χαμίνι, με τα χέρια στις τσέπες, έβαλε τα γέλια. Του φαινόταν τόσο κωμικό, ότι μπορούσε να τον πάρουν για «καλομαθημένο» παιδί!

Όστόσο ανέδθηκε πάλι στο πεζοδρόμιο.

— Δεν πειράζει, θά στεγνώσουν, είπε. Έπειτα, είμαι συνεισδυμένος.

Την πλησίασε και της έκλεισε το μάτι πονηρά:

— Δέ μου λές, σ' άρέσουν τα μήλα.

— Άχ, ναι, μ' άρέσουν! είπε ή Μαίρη.

— Στάσου λοιπόν, ένα λεφτό. Θα γυρίσω άμέσως.

(Άκολουθεί)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

GUIDO GOZZANO

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΕΡΙΝΑΣ

Πέθανε το πουλί που ως χτες πηδούσε και το κελάδημά του άκούγαν όλοι, κι' ο Τίτας, το παιδί που τάγαπούσε, σκυμμένος τώρα, κλαίει στο περιβόλι. Μά στους λυγμούς του που τριγύρω άχούνη ο βάτραχος κι' ο γούλλος άπαντούνε.

Για να παρηγορήσει το έγγόνι, τη ρόκα εύθης άφίνει ή γιαγιά του και στο παιδί που όλο κλαίει συμφώνει. Μά κείνο, στά γυμνούλια γονατά του το κρύο λείψανο κρατά και κλαίει και τη γιαγιά του δεν άκούει τί λέει.

Στο κοκκινόχρωμα, πλάι σε τριφύλλια, σκυμμένος με τα δύο του χέρια σκάφτει λάκκο, κι' όλόγυρα βάζει στα χείλια δούσμο κι' άσφόδελους κι' εκεί το θάφτει ένώ τα δάκρυα του πέφτουν άκόμα στο πουπουλοντυμένο του το πτώμα.

Νάτανε και για μένα σαν πεθάνω μονάχος, να γινόταν ένα δάμμα, στον τάφο μου κι' εγώ νάκούσω πάνω, του μικρού Τίτα του παιδιού το κλάμμα, που άκανε ένός πουλιού με το λυγμό του σημαντικό κι' όρατο το θάνατό του!..

(Μετάφραση άπ' το Ιταλικό)

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Κυλάει σαν όνειρο ή ζωή. Ο μικρός άσχημάτιστος όγκος, που άνοιξε κάποιο πρωί έκπληχτα τα μάτια του κι' αντί-κρυσε με τρόπο τον άγνωστό του κόσμο, έγινε μια ξένοιαστη μικρούλα με μπού-κλες καστανές και ρόδινο πρόσωπο. Τί όμορφη που ήταν τότε ή ζωή! Παιχνίδια και φιλιά, δάκρυα γλυκά που τα στέγνωσαν εύθες τα χάρδια της μαμμιάς. Γέλιο, χαρά και τραγούδι.

Κυλάει σαν όνειρο ή ζωή... Νά τηνε τώρα μια σκεπτική παιδούλα, με μάτια μεγάλα, θλιμμένα μά διαφάνα. Τα χρόνια που πέρασαν δεν τα θόλωσαν κι' έμειναν πάντα διαυγή σαν την καρδιά της. Μ' άφισαν πάνω τους σαν κάποια σφραγίδα μελαγχολίας κι' άόρισ-της θλίψης. Δεν την τραβούνε τώρα τα παιχνίδια. Σκύβει πάνω σε βιβλία, ρουφάει το μέλι της Γνώσης, το άσωστο πάντα, που την τραβά. Πλανά το βλέμμα στο Άπειρο, κυνηγώντας σκιές ά-σύλληπτες, άφταστα ιδανικά...

Κυλάει σαν όνειρο ή ζωή... Κά-ποια σάλα μεγάλη, όλόφωτη, στολι-σμένη με κρύσταλλο, άσημικά, τριαν-τάφυλλα και γιασεμιά Μαζεύεται ο κόσμος—κυρίες ντυμένες σε πολύχρωμα μεταξωτά και κύριοι ντυμένοι στα μαύρα.

Στή διπλανή κάμαρα στέκει χλωμή μπρός στον καθρέφτη ή παιδούλα, που ήταν ξένοιαστη μια φορά, μελαγχολική έπειτα, σκεπτική σήμερα. Μια όπτασία λευκή, που τη φωτίζαν οι πέρλες που της στόλιζαν το μέτωπο, παίζοντας με το φώς. Έχει τα μάτια πάλι χωμένα στο άπειρο και συλλογιέται την παλιά της ζωή που πέρασε τόσο γρήγορα. Άπλώ-νει άσυναίσθητα το χέρι σά για ν' άρ-πάξει το χρόνο τον άδυσώπητο που φεύ-γει, όλοένα φεύγει... Η κίνηση αυτή τη φέρνει στην πραγματικότητα. Στο κατάφωτο της σάλας σταματά ή παλιά της ζωή. Ένα βήμα και όλα τελείω-σαν. Ανατριχιάζει. Τί να κρύβεται τά-χα πίσω από την πόρτα του μέλλοντος; Μια τρελή επιθυμία την πιάνει να φύ-γη, να τρέξει μακριά, να συντρίψει τους δεσμούς που την κρατούν δεμένη. Κι' όμως βαδίζει γοργά, διαβαίνει το κα-τώφλι. Και στέκει άκλόνητη μπροστά στους παπάρδες, κι' άκούει τις εύχες που μελωδικά ήχουν στ' αυτιά της, και βυ-θίζει το βλέμμα στις άσημένιες τολύπες που σκορπεί το θυμιάτρη.

Άχ! Η παλιά της ζωή δεν τελείω-σε. Κάποια τρίχα κρατάει άκόμα γερά την κλωστή. Και θάχει τη δύναμη να τη δένει με τα παλιά, όσα χρόνια κι' αν έρθουν κι' αν φύγουν... Στέκει τώρα γαλήνια μπροστά στο βωμό... Η ζωή κι' αν άλλαζει, πάν-τα κάτι θα τη δένει με τα περασμένα...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

IB'.

Κι' ήρθε ή Κυριακή, ώρα 5 μ. μ.

Όλα έτοιμα στον κήπο της βίλλας Άποστολάκου. Τα θεριά στις θέσεις τους' οι μεγάλοι θηριοδασμαστές Τοτός και Γεώργιος με τα καμτσίκια στο χέρι' κι' ο Χρονάκης, μ' ένα μεγάλο κουδούνι, στην καγγελόπορτα.

Κουδούνιζε και φώναζε:

— Όρίστε, κύριοι, στο άξιον-περίεργον θέαμα! Μια δραχμή το είσιτήριο! Μόνο μια δραχμή το κεφάλι! Έπέρ άνεγέρσεως του μεγάρου των Σχολείων! Ντάν! ντάν! ντάν!..

Άλλά δεν φαινόταν κανένα «κεφάλι», ψυχή. Έρημος ο έξοχικός δρόμος. Κάπου-κάπου περνούσε καμιά παρέα από μεγάλα κεφάλια, που άκούγοντας το Χρονάκη, χαμογελούσαν κι' έλεγαν μεταξύ τους:

— Τα παιδιά παίζουν.

Μικρό κεφάλι όμως κανένα, Ούτε άπ' το χωριό ούτε από τα περίχωρα.

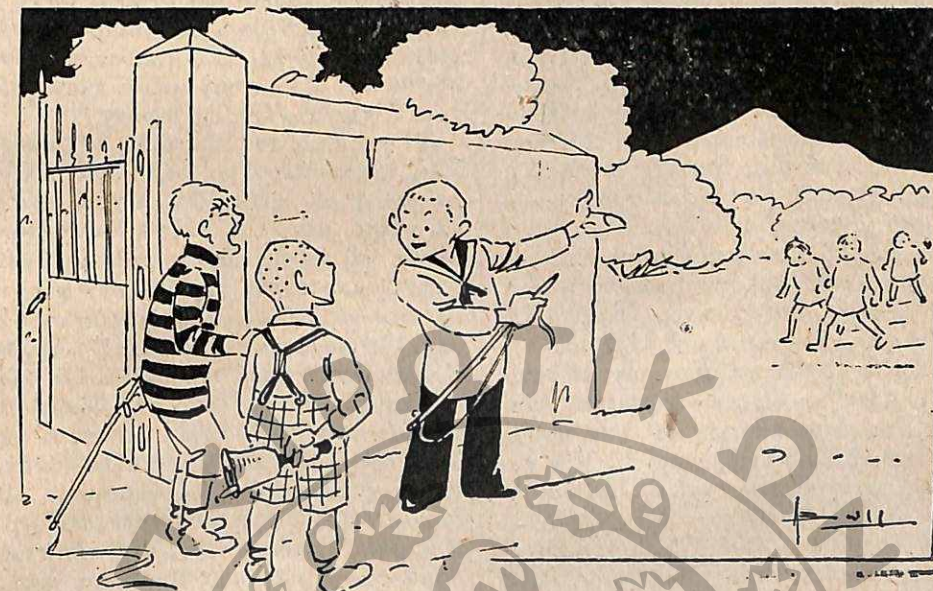
Μια στιγμή, βγήκε στην καγγελόπορτα ο Τοτός.

— Πόσα είσιτήρια πούλησες ως τώρα; ρώτησε το Χρονάκη

— Κανένα!

— Μά γιατί δεν έρχεται κόσμος;

— Ξέρω κι' εγώ;.. Θάναι χωρίς άκόμα...

— Όχι, είναι πέντε και δέκα. Μη δε μοιράσετε τα χαρτιά;

— Τί λές! Τα μοιράσαμε όλα!

— Έπιπρός λοιπόν! Θάρθουν, δε γίνεται! Χτύπα!

Κι' ο Χρονάκης ξανάρχισε να κουδουνίζει και να φωνάζει. Κοντά του, ο Τοτός κοίταζε το δρόμο με άγωνία.

Σε λίγο πέρασε ένας μεγάλος. Και για ν' άστειευθί, είπε του Χρονάκη:

— Δός μου ένα είσιτήριο!

Ο Τοτός τούδειξε την προκήρυξη που ήταν κολλημένη στον παραστάτη της καγγελόπορτας:

— Δεν επιτρέπεται! Μόνο παιδιά μπαίνουν.

— Καλά, καλά, με συγχωρείτε! Έκαμε ο άνθρωπος. Κι' απομακρύνθηκε ξεκαρδισμένος από τα γέλια.

— Όρίστε χάλια! είπε ο Τοτός. Ένας μουστερός μάς ήρθε, κι' αυτός με-γάλος. Κοίμας στα έξοδα! Θα το κλείσουμε!..

— Όχι δά! άποκρίθηκε ο Χρονάκης. Άσε να περάση άκόμα μισή ώρα... έχουμε καιρό!

Και ξανάρχισε δυνατότερα:

— Ντάν! Ντάν!.. Όρίστε, κύριοι, στο άξιον-περίεργον θέαμα!.. Μια δραχμή το κεφάλι!.. Μια δραχμή!.. Ντάν! ντάν! Όρίστε!..

Άλλά «φωνή βοώντος εν τη έρήμω» που λένε. Κι' ο Τοτός, άπελπισμέ-νος πιά έλεγε:

— Μὰ τί ἔγιναν αὐτὰ τὰ παιδιὰ; Ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ τὰ κατὰπτε;... Οὔτε ἓνα, οὔτε ἓνα;... Τί περίεργο!... Ἀλλες Κυριακές περνοῦν ἀπὸ δῶ ἓνα σωρό. Σήμερα ψυχὴ! Καλέ, μὴ φοβήθηκαν τὰ θεριά;

Ἐπιτέλους! Δόξα σοι ὁ Θεός!...

Πέρα, ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ ἔρμου δρόμου, φάνηκαν τρία «κεφαλάκια», τρία μικρὰ παιδιὰ, χωριατόπουλα, ποὺ ἐρχόνταν τροχάτα, γιὰ νὰ προφτάσουν τὴν παράσταση...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥΛΗ

Α'.

Ἡ λογικὴ δὲ χάλασε καθόλου τὸ οἰκοδόμημα τῆς φαντασίας. Ὅπως καὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, θυμᾶμαι τὸ περιβόλι τοῦ παπουλῆ μου, μαγεμένος. Στὴν ἀρχὴ ὁ «καρροτσόδρομος» γιὰ τ' ἀμάξια, μὲ μικρὲς τριανταφυλλίες στὰ παρτέρια, δεξιά κι' ἀριστερά, ποὺ ἔκαναν μικρὰ βαθυκόκκινα τριανταφυλλάκια σφιχτά, μὲ μεθυστικὴ μυρωδιά. Στὸ βάθος οἱ μαγνολίες.

Παραπάνω, ἀντίκρου στὸ μεγάλο σπῆτι, ἓνα δάσος ἀπὸ μικρὰ δέντρα (*) ποὺ ἔδωξαν σχεδὸν ὅλο τὸ χρόνον ἀνθηθὰ σφουγγάρια, χρώματος ρόζ κοραλένιου, ρόζ τοῦ δύνοντος ἡλίου, κόκκινο, βυσσινί καὶ χλωμὸ μώβ, κάτ' ἀνθηθὰ ποὺ πέθαιναν μὲ ἀποκαρυνόνταν ἀπ' τὸ μητρίκο κλωνί. Ἀπέναντι ἦταν τρεῖς μιμόζες, ἓνας εὐκάλυπτος μὲ μεγάλα κυρτὰ κλωνιά, σὰ γίγαντας ποὺ ἔκλειε καὶ βογγοῦσε στὶς θύελλες τοῦ φθινόπωρου. Ἐνὰ ψηλὸ κυπαρίσσι, σκεπασμένο μ' ἓνα ἄδρὸ φόρεμα ἀπὸ γλυσίνες. Ἐπειτα ἀρχίζαν νὰ ζουμπούλια, οἱ νάρκισσοι...

Κάποιες φορές χάνομαι μὲ τὸ λογισμὸ μου στ' ἀμέτρητα παρτέρια, ἀνάμεσα στὶς πορτοκαλλίες καὶ στὶς ἀλλῆλες τῆς δάφνης. Σταματῶ, γυρίζω. Μιὰ λύπη μου σφίγγει τὴν καρδιά. Ἐχασα ἀκόμα καὶ τὴν ἀνάμνηση. Μὰ ὅχι, ὅχι... Νὰ ὁ δρομίσκος ποὺ βγάλεῖ στὴ λίμνη μὲ τὸ παλιὸ γεφυράκι καὶ τὶς πελώριες τοικουδιές τῆς, ποὺ χύνουν τὰ ἄπειρα πλοῦτη τῶν καρπῶν τους στὸ ἔδαφος... Νὰ τὸ μονοπάτι τῶν πασχαλιῶν ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἑβδόμη πύλη, τὴ μικρότερη ἀπ' ὅλες...

Ὁ παπουλῆς μου εἶχε ἀφιερῶσει ὅλη του τὴ ζωὴ γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ πάρκου του. Εἶχε πεθάνει πρὶν γεννηθῇ. Ἀλλὰ πέντ' ἔξη χρόνια ἀμέλειας δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ σόψουν τὰ ἴχνη τῆς λατρείας του στὰ λουλούδια καὶ στὰ δέντρα.

Καθόμαστε κοντὰ στὴ θάλασσα, ἀλλὰ πηγαίναμε καθεμὲν μὲ τὴ δασκάλα μας. Ἦταν μιὰ γυναίκα ψηλὴ καὶ χοντρή, λίγο μαραμμένη ἀπ' τὸ διάβη τοῦ χρόνου. Ὅταν πρωτόρθε σπῆτι, φοροῦσε ἓνα μεγάλο καφεδὶ φόρεμα ἀπὸ βελούδο μὲ μανίκια φουσκωμένα στοὺς ὤμους καὶ μιὰ μικρὴ οὐρά στὸ πίσω μέρος τοῦ

(*) Τὰ ἔλεγον *lagestremiae*.

μὲ ὕψος ἱερομάρτυρος. Βέβαια, δὲ μπορεῖ νὰ μὲ ὑποφέρῃ, γιατί ἔξεραι πὼς εἶμαι καλύτερὴ τῆς. Τὰ παιδιὰ δὲν τῶν τίποτα, τίποτα. Δὲν τ' ἀφίνω πάτημα μονάχα...

Ἐ, μὰς ἀφινε ἀρκετὰ... Εἶχε μιὰ ἀφάνταστη τσέπη στὸν ποδόγυρο τοῦ φουστανιοῦ ποὺ πηγαίνει γύρω-γύρω. Τὴ γέμιζε μὲ μεγάλη στοργή, ἔπειτα ἔκανε ἓνα μπουκέτο λουλούδια καὶ μὰς ἔλεγε:

— Ἐ, τώρα πιά, παιδιὰ, ἄς πάμε...

Περνούσαμε πρώτα ἀπ' τὴν ἐκκλησιά. Ἦταν φιλόδοξη καὶ καθολικὴ. Πηγαίναμε στὸ δὸν Καπόννη τὰ λουλούδια ἀπ' τὸ πορτί.

— Ἐρετε, μὲν - Πέρ, μερικὰ λουλούδια. Τὰ παιδιὰ. Γιὰ τὴν ἐκκλησιά... τὴν Παναῖτσα...

Ἐντωμεταξὺ τὰ «παιδιὰ» σκορπιζόνταν στὸ θαλαμίσκο πιάνοντας κι' ἀφίνονταν τὶς δαντελένιες μπλουζές, τὰ ἄμφια ποὺ ἦταν ἀραδιασμένα κι' ἔτοιμα γιὰ τὸν ἐσπερινό, ἐξετάζοντας τὰ ξεφτέρια μὲ τὰ πένθιμα χρυσώματά τους, καὶ τὰ ἱερὰ βιβλία ποὺ σέργανε ἀτακτα δεξιά κι' ἀριστερά. Ἐξάφνα ὁ δὸν Καπόννης μὲ φρίκη μὰς ἀντιλαμβάνονταν. Ἀφινε στὴ μέση τῆς φιλοτέχνησης τῶν φράσεων μὲ τὶς ὁποῖες περιέλουζε τὴ δασκάλα μας, καὶ μὰς τραβοῦσε τ' αὐτιά. Περισσότερη ὥρα παραμονῆς ἐκεῖ γινότανε ἀδύνατη. Πηγαίναμε μέσα στὴν ἐκκλησιά. Μερικὲς γριούλες καὶ γεροντοκόρες προσευχόντανε στὶς γωνιές. Ἐμεῖς καθόμαστε στοὺς μπάγκους μὲ πραγματικὴ ἀνακούφιση, γιατί ἡ ἐκδρομὴ μὰς ἦταν κοραστικὴ. Ἀλλὰ σιγά-σιγά οἱ ρυθμικὲς ἐρωταποκρίσεις, ἔπειτα οἱ ψαλμωδιές καὶ ἡ συνοδεία τοῦ ἁρμονίου ἀπ' τὶς γεροντοκόρες μὰς γινόνταν ἀφύρητα. Ἀρχίζαμε μιὰ φιλοκουδέντα ποὺ κατὰληγε σχεδὸν πάντα σ' ἀψιμαχία. Σκανδαλισμένες φωνὲς βγαίνανε ἀπ' τὶς σκοτεινὲς γωνιές. Σωπαίναμε. Κοιτάζαμε γύρω-γύρω μὲ κάποιο φόβο. Μὰς ὑποδεχόντανε κάτ' ἄγριοι μορφασμοί.

— Πότε θὰ τελειώσει πιά! ψιθυρίζαμε στὴ δασκάλα μας. — Τώρα, τώρα. Γονατίστε. Γονατίζαμε μ' ὅλο τὸ ἐκκλησιασμά, σηκωνόμαστε... Τέλος ὁ ἐσπερινὸς τελείωνε. Φεύγαμε σὰν ἀνεμοστρόβιλος. Στὸ δρόμο ἀρχίζε τὸ παράπονο. Ὁ ἓνας ἀπ' τὴ μιὰ: — Ὅθ τὸ πῶ τῆς μαμμὰς πὼς μὰς πῆγες στὴν ἐκκλησιά σου... Ἡ ἄλλη: — Δὲ θὰ ἔναθγῶ μαζὶ σου... Ἡ δασκάλα μὰς μ' ἀνεξάντλητη ὁπομονὴ μὰς καταπράννε. Εἶχαμε φτάσει μπρὸς στὸ σπῆτι μὲς γνωστῆς τῆς. Ὁρμούσε βιαστικὰ μέσα, ἐνῶ ἔμελλε μέναμε μὲ τὰ παιδιὰ τῆς.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἑθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ἘΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

μὲ σκίτσα τῆς δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μοῦ μάθανε ἀκόμα πὼς νὰ χαιρετῶ τὸν κόσμο πρὶν ἀρχίσω, καὶ πὼς νὰ τὸν εὐχαριστῶ στὸ τέλος ἂν θὰ μὲ χειροκροτοῦσε. Φαινόνταν εὐχαριστημένους ποὺ αὐτὰ ὅλα τῆς παιρνᾶ καλὰ καὶ γρήγορα. Ἐλεγε πὼς εἶχα ἀρκετὴ «χάρη» γιὰ νὰ κάνω τὸν τραγουδιστὴ. Σιγά-σιγά θὰ μὲ μάθαινε καὶ νὰ χορεύω. Καὶ μοῦδωσε νὰ δοκιμῶ μιὰ στολὴ θεατρινίστικη, ποὺ τὴν ἔδωκε ἀπὸ τὴν κασέλα του γιὰ μένα.

Ἦταν ἀπὸ μαύρη φέλλα μὲ λίγα χρυσὰ σειρήνια, ἓνα κοντὸ παντελονάκι καὶ μιὰ μπλουζίτσα μὲ μεγάλη τραχηλιά. Τὸ παντελονάκι μοῦρχόταν ἴσα-ἴσα, γιατί, καθὼς εἶπα, ἤμουν ἀψηλός. Ἡ μπλουζα ὅμως μοῦρχόταν πλατειά κι' ἀγαρμπη, γιατί ἤμουν λεπτός. Καὶ τότε εἶδα κάτι παράξενο: Ὁ ἴδιος ὁ Πανάγαρης τὴν ξήλωσε στὰ πλάγια, τὴ στένεψε, τὴν ξανάραψε καὶ τὴν ἔφερε στὸ σῶμα μου μιὰ χαρά. Μ' ἀπ' ὅλα ἤξερε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος:

Ἐνα ζευγάρι μαύρα γοβάκια καὶ μαύρες κάλτσες κοντές, ποὺ θὰ συμπληρώναν τὴ στολὴ μου, εἶπε πὼς θὰ μοῦ τὰ γόραζε στὴν Πάτρα, γιατί στὸ χωριὸ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ. Τὰ παπουτσιδὶκά μὰς, βλέπετε, δὲν ἔκαναν παρὰ τσαρούχια καὶ χοντροπάπουτσα.

14. Ὁ χωρισμός.

Μ' αὐτὲς τὶς προετοιμασίες πέρασαν οἱ συγχρητικὲς ἐκεῖνες ἡμέρες. Κι' ἤρθε τέλος κι' ἡ πρὶν συγχρητικὴ ἀπ' ὅλες, ἡ ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ.

Ὡ, πὼς τὴ θυμοῦμαι! Μεγάλη Τετάρτη. Ὁ ἀνοιξιάτικος οὐρανὸς ἦταν στρωμένος ὅλος μὲ σύννεφα, ποὺ ὅσο ἄσπρα καὶ λεπτὰ κι' ἂν ἦταν, σκέπαζαν τὸν ἥλιο, μετρίαζαν τὸ φῶς κι' ἔρριχναν παντοῦ μιὰ μελαγχολία. Ἡ μοῦφαινόταν ἡ φύση μελαγχολικὴ, λυπημένη, ἐπειδὴ ἦταν κι' ἡ ψυχὴ μου:

Ὡ, ναί! Μήπως πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπα σκουντουφλισμένη; Καὶ μήπως δὲν χαίρομαι ἄλλοτε μὲ τὴ συννεφιά ὅπως καὶ μὲ τὴ λιακάδα;...

Ἐνα κάρρο μὲ δυὸ ἄλογα, ἀρκετὰ μεγάλο, καὶ μὰς πηγαίνει στὸ Αἶγιο, ποὺ ἦταν ὁ πρὶν κοντινὸς σταθμός, κι' ἀπὸ κεῖ θὰ παίρναμε τὸ σιδηρόδρομο ὡς τὴν Πάτρα.

Τὸ πρῶτ', κατὰ τὶς ἐννιά, ἀφοῦ προφτάσαμε νὰ κοῦσουμε καὶ τὴν προηγούμενην ἡ σὸν Ἀγ-Γιάννη, — στὴν ἴδια τὴν ἐκκλησιά ποὺ μὲ εἶχαν πετάξει οἱ κλέφτες μου, — πήγαμε ὅλοι, κι'

ὁ Βαγγέλης μαζὶ, στὸ θεατράκι ποὺ εἶχε ξαναγίνει ἀποθήκη.

Τὸ κάρρο ἦταν σταματισμένο ἀπέξω κι' ὁ Πανάγαρης μὲ τὸ Φάνη καὶ μὲ τὸν καρροτσέρη φόρτωναν τὰ πράγματα. Φόρτωσα κι' ἐγὼ τὴν κασελίτσα μὲ τὰ ρουχαλάκια μου καὶ βοήθησα στὸ φόρτωμα μὲ τὸ Φάνη.

Τὰ πράγματα τοῦ Πανάγαρη δὲ ἦταν πολλά: δυὸ σεντούκια μὲ ρούχα, ὅπου εἶχαμε βάλει καὶ τὶς σημαίες, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ θεατροστολισμοῦ τὸ Πανόραμα ποὺ λυνόταν καὶ γινόταν ἓνα μεγάλο πακέτο δεμένο μὲ λουριά καὶ τὸ κλουδὶ μὲ τὴν Πυθία. Αὐτὸ θὰ τὸ κρατοῦσαμε στὰ γόνατα, πότε ὁ ἓνας πότε ὁ ἄλλος. Ὁ Φάνης πάλι θὰ κρατοῦσε — καὶ θὰ

πρόσεχε — τὴν ἀχώριστη φυσαρμόνικα του. Κι' ἡ Νίνα τὸ καπελλάκι τῆς μόνο, τὸ ἐπανωφοράκι τῆς κι' ἓνα μάτσο λουλούδια, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει τὸ πρῶτ' ὁ νοικοκύρης τῆς ἀποθήκης.

Τὸ φόρτωμα εἶχε τελειώσει. Ὅλοι εἶχαν πάρει τὶς θέσεις τους στὸ κάρρο, κι' ὁ Μαυροῦκος μαζὶ, κι' ἡ Δώρα.

Ὁ ἀμαξίας, μὲ τὰ γκέμια καὶ τὸ καμισοῖκι στὰ χέρια, περίμενε τὸ πρῶταγμα νὰ ξεκινήσῃ. Ἐγὼ, γιὰ τελευταία φορὰ, ἀγκάλιασα καὶ γλυκοφίλησα τοὺς δικούς μου καὶ τὸ Βαγγέλη. Κι' ἀνέβηκα στὸ κάρρο, κι' ἐκάθησα ἀνάμεσα στὴ Νίνα καὶ στὸ Φάνη.

Μὲ κάποιο κρατοῦσα τὰ δάκρυά μου. Μὰ ἡ καρδιά μου χτύποσε δυνατὰ κι' ἄκουγα τοὺς χτύπους τῆς στὸ στήθος μου.

Χτύποσε γιὰ κείνους ποὺ ἄφινε, γιὰ τὸ σπῆτι μου, γιὰ τὸ χωριὸ μου...

Μιὰ στιγμὴ, ὁ Βαγγέλης πρόφτασε καὶ μοῦπε στ' αὐτί:

— Νὰ γυρίσης γρήγορα, νὰ σὲ κάμω μαραγκό, ἀκούς;

Γέλασα μὲ τὸ στανί.

— Σὰς ἀφίνουμε γιὰ! φώναξε ὁ Πανάγαρης. Ἐμπρός, ἀμαξία!

— Στὸ καλὸ!... καλὴ ἀντάμωση!...

Καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινούσε τὸ μεγάλο κάρρο, ἡ ψυχομάνια μου ψήλωσε σὲ μένα, γνέφοντας πὼς κάτ' ἤθελε νὰ μοῦ πῇ. Ἐγὼ ἔσκυφα. Καὶ κείνη γοργὰ

μοῦπε στ' αὐτί: — Μὴ μὰς ξεχάσης!

Ἐγὼ; Ἐφρίξα καὶ μὲ τὴν ἰδέα μόνο πὼς μποροῦσε ποτὲ νὰ ξεχάσω τοὺς ἀγαπημένους αὐτοὺς ἀνθρώπους!...

Μὰς χαιρέτησαν καὶ μὰς εὐχίστηκαν κι' οἱ χωριανοί, ὅσοι βρέθηκαν κείνη τὴν ὥρα ἀπέξω ἀπ' τὴν ἀποθήκη. Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα τὴν ἀπορία ποὺ ἔδειξε ὁ Χρηστάκης, ἓνας συμμαθητὴς μου, δταν μὲ εἶδε ἄξαφνα νὰ φεύγω μὲ τοὺς θεατρίνους!...

Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ;...

Οἱ δικοί μου μὰς ἀκολούθησαν λίγο, μὰ δταν τὸ κάρρο ἄρχισε νὰ τρέχῃ, στάθηκαν καὶ μὲ κοιτάζαν, κουνώντας τὰ μαντήλια. Μεγάλωνε ὁλοένα ἡ ἀπόστασις ποὺ μὰς χώριζε, — ὦ, πόσο θὰ μεγάλωνε ἀκόμα! — κι' οἱ δικοί μου ὁλοένα μικραίναν, ὥς που μόλις τοὺς ξεχώριζα σὰν ἀνθρώπια...

Ἐπιτέλους τὸ κάρρο ἔστριψε καὶ τοὺς ἔχασα.

Σὲ λίγο βγήκε ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ πήρε τὸ δρόμο τῆς ἐσοχῆς, τὴ δημοσίαν

«Στάθηκαν καὶ μὲ κοιτάζαν κουνώντας τὰ μαντήλια...» (Σελ. 137, στ. γ')

ὅπως τὸν λέγαμε. Ἐδῶ ἔτρεχε πολὺ.

Γιὰ κάμποση ὥρα, δὲν ἔβλεπα ἀπ' τὸ χωριὸ παρὰ τὰ τελευταία του σπῆτια ποὺ ἀσπρίζαν μέσ' στὴν πρασινάδα, καὶ τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἀγ-Γιάννη. Μὰ δταν προχωρήσαμε ἀκόμα, ὁ δρόμος ψήλωσε καὶ τότε μπόρεσα νὰ τὸ ξαναἰδῶ ὁλόκληρο.

Ἄ, τί ὁμορφο ποὺ μοῦ φάνηκε ἔτσι ἀπὸ ψηλά! Τὰ σπιτάκια του, οἱ ἐκκλησιόσες του, αἱ δρόμοι του, τὰ δέντρα του, τὰ περβόλια του. φάνταζαν σὰ ζωγραφιστά. Ἀρχίζε ἀπὸ τὸν ἐλαιώνα ποὺ ἀπλωνόταν μπροστὰ του, κι' ἔφτανε ὡς τὸ βουνάκι ποὺ ὕψωνόταν πίσω του πευκοφύτευτο καὶ καταπράσινο. Κι' ἄλλες φορές ἔτυχε νὰ τὸ ἰδῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ θέση, μὰ ποτὲ δὲ μοῦ ἔκαμε τόσο ἐντύπωση. Τὸ καίταξα, δὲν ξεκολλοῦσα τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω του. καὶ μέσ' στὸ σωρὸ τῶν σπιτιῶν του, προσπαθοῦσα νὰ νακαλύψω τὸ σπῆτι μὰς.

Νά το! Τό είδα κι' αυτό μια στιγμή, σαν ένα φεύτικο σπιτάκι αιοθασιλιάτικο, με τὰ παραθυράκια του, με τὴν αὐλή του καὶ με τὴν ἀνθισμένη ροδακινιά... Τάποχαιρέτησα με τὴν πιὸ γλυκεριά, τὴν πιὸ τρυφερή μου σκέψη. Καὶ μαζί του ὅλο ἐκείνο τὸ χωριό, ποὺ ἦταν ὁ τόπος μου, ἡ πατρίδα μου.

Στὴ στροφή του δρόμου, τὸ ἔχασα. Δὲν ἔδλεπα πιά τίποτα δικό μου.

Ἐφευγα στὰ ξένα.

Τέλος τοῦ Α' Μέρους
(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ Τ' ΑΛΗΘΙΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΦΙΛΟΣ

Μία φορά κι' ἕνα καιρὸ ἦταν ἕνα ἀγοράκι ποὺ τῷλεγαν Γιώργο. Δὲν εἶχε ἄλλους ἀδελφούς οὔτε ἄλλες ἀδελφές, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἔκανε καθόλου δυστυχισμένο καὶ οὔτε αἰσθανόταν καμμιὰ μοναξιά, γιατί εἶχε ἕνα θαυμάσιο φίλο καὶ θὰ σὰς διηγηθῶ τὸ πῶς τὸν βρῆκε.

Τὸ σπίτι τοῦ Γιώργου ἦταν στὴν ἐξοχή καὶ εἶχε ἕνα πολὺ μεγάλο κήπο με μεγάλα καὶ ὠραία δέντρα. Μέσα σ' αὐτὸν πάντοτε ἔπαιζε ὁ Γιώργος με μόνον σύντροφον ἕνα μεγάλο καὶ ὠραῖο λυκόσκυλο, τὴ Ντόλη, καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο του παιγνίδι ἦταν νὰ περνᾷ ἕνα σχοινάκι στὸ στόμα τῆς Ντόλης καὶ νὰ τὴν καθαλλικεύη, κι' ἡ Ντόλη με γάλη εὐχαρίστηση τοῦ ἔκανε γύρους στὸν κήπο.

Ὁ Γιώργος ἦταν ἕνα ἥσυχο παιδί καὶ εἶχε παράξενες ἀγάπες. Ἀγαποῦσε τὰ μυρμήγκια τοῦ κήπου καὶ ταχτικά πήγαινε νὰ τοὺς δώσῃ τροφή· εἶχε κάμει

«Βρέθηκε στὴν ἄκρη μιᾶς ταράτσας...»
(Σελ. 138, στ. β')

φίλους καὶ τὰ βατράχια, τὶς σαῦρες ποὺ ἔβγαιναν μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους νὰ τὸν δοῦν, τὰ πουλιά ἀπὸ τὰ δένδρα ποὺ κελαδοῦσαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, καὶ τὰ χουσόφαρα τῆς λίμνης ποὺ ἔκαναν πολλές τοῦμπες στὸ νερὸ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν, γιατί γιὰ ὅλα ὁ Γιώργος αἰσθανόταν μεγάλη ἀγάπη καὶ σὲ ὅλα πάντοτε εἶχε νὰ πεῖ μιὰ καλὴ λέξη.

Καθὼς βλέπετε, ὁ Γιώργος δὲν ἦταν ἕνα συνηθισμένο παιδί, καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ θαυμάσετε πῶς τοῦ συνέβη ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ ἱστορία ποὺ τοῦ ἔδωσ' ἕνα φίλο καλύτερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀδελφούς καὶ τὶς ἀδελφές ποὺ μπορούσε νὰ εἶχε.

Κάποια νύχτα λοιπόν, σὰν κοιμήθηκε, ἄξαφνα βρέθηκε νὰ πετάει μαζί με μερικὸς ἄλλους πρὸς κάποιο σπίτι ποὺ φαινόταν στὴν πλαγιά ἐνὸς δασωμένου βουνοῦ.

Ἦταν ἕνα χαμηλὸ σπίτι μ' ἕνα πάτωμα, με τρία μεγάλα παράθυρα ποὺ ἔδλεπαν σ' ἕνα ὠραιότατο κήπο, καὶ πιὸ χαμηλὰ φαινόταν τὸ ρεῦμα ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ.

Προτοῦ καταλάβει καλὰ τί συνέβαινε, βρέθηκε μέσα στὸ σπίτι αὐτό, στὴ γωνιά μάλιστα τοῦ μεγάλου δωματίου με τὰ τρία μεγάλα παράθυρα πρὸς τὸν κήπο.

Τίποτα ὅμως ὁ Γιώργος δὲν ἔδλεπε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιατί ὅλη του τὴν προσοχὴ τὴν ἀπορροφούσε ἕνας ἀνθρωπος, κατὰλευκα ντυμένος, ποὺ καθόταν ἐμπρὸς σ' ἕνα τραπέζι, κάτω ἀπὸ τὸ μεσαῖο παράθυρο.

Ἦταν τόσο ὠραίος καὶ τόσο εὐγένεια καὶ καλωσύνη ἀκτινοβολοῦσε, ποὺ ὁ Γιώργος δὲν θὰ ἤθελε ποτὲ νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ του, καὶ θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένος νὰ στέκεται ἐκεῖ καὶ νὰ τὸν κοιτάζει πολὺ-πολὺ καιρὸ. Ἀξαφνα σηκώθηκε, ἦλθε κοντὰ του καὶ τοῦ ἔσφιξε με πολλὴ χαρὰ τὰ χέρια.

Καὶ τότε ὁ Γιώργος βρέθηκε μόνος με τὸ θαυμάσιό του φίλο στὴν ἄκρη μιᾶς ταράτσας, καὶ μακριά, κάτω ἀπ' αὐτοὺς, φαινόταν μιὰ γαλανὴ λίμνη νὰ λάμπει στὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

— Πρέπει νὰ διατηρεῖς τὸ νοῦ σου ἀγνὸ καὶ γαληνεμένο σὰν τὴ λίμνη αὐτή, τοῦ λέγει, καὶ τότε οἱ σκέψεις μου θὰ νταντακλῶνται ἀπὸ σένα καὶ θὰ μπορεῖς νὰ βρίσκεις πολὺ κοντὰ σὲ μένα.

Καὶ ἀμέσως ἔξαφανίστηκε, ἀλλὰ τὸ ὄραμα αὐτὸ ποτὲ δὲν σβύστηκε ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ Γιώργου.

Ἔτσι λοιπόν βρῆκε τὸν πραγματικὸ του φίλο ὁ Γιώργος, στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ πηγαίνει πάντοτε ὅταν πέφτει νὰ κοιμηθῇ, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι πάντοτε μαζί του, ἵπποδύ βαθεῖα μέσα του, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, ὅταν φέρεται εὐγενικὰ καὶ καλά.

(Hilda Wood)

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΠΕΦΑΝΗΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Τουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γιατί ποῖος ἤξερε ἂν καμμιὰ τρικ' μία ἢ ἄλλο δατύχημα δὲν θὰ τοὺς νάγκαζε νὰ ποδιθασθοῦν σὲ κανέν' ἄλλο νησί.

Κατόπι φόρτωσαν τὰ πολεμοφόδια τὰ τουφέκια καὶ τὰ πιστόλια. Κατ' πρόταξη μάλιστα τοῦ Δόνιφαν πήρα καὶ τὰ δυὸ μικρὰ κανόνια, ποὺ τὸ κῶτω κάτω, ἂν ἔδλεπαν πῶς βαραινόντο πολὺ τὴ βάρκα, μπορούσαν νὰ τὰ πιάξουν στὴ θάλασσα.

Ὁ Μπριὰν πήρε ὅλα τὰ ρούχα, ποὺ λὰ βιβλία, τὰ παλαιότερα μαγειρικά σκεύη, μιὰ θερμάστρα, ὅλα τὰ ναυτικά ὄργανα — ρολόγια, πυξίδες, δρομόμετρα, τηλέσκόπια, φανάρια, — καθὼς καὶ τὴ φορτὴ τῆς βαρκούλας.

Ὁ Οὐίλκοξ τὰ δίχτυα καὶ τὰλλα ψαρευτικά ἐργαλεῖα, ποὺ μπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν στὸ ταξίδι.

Τέλος γέμισαν δέκα μικρὰ βαρέλια νερὸ ἀπ' τὸ ποτάμι, ποὺ τὰ τοποθέτησαν στὸ βάθος τῆς βάρκας κατὰ σειρὰ, καθὼς καὶ μερικὰ μικρότερα με μπράτι καὶ με τὰ ποτὰ ποὺ εἶχαν κατασκευάσει μόνοι τους.

Ὡς τὶς 3 τοῦ Φεβρουαρίου ἡ φόρτωση εἶχε τελειώσει. Δὲν ἔμενε παρά νὰ ὀρισθῇ ἡ ἡμέρα τοῦ ἀπόπλου. Δόνιφαν ὅμως ἦταν σὲ κατάστασιν νὰ ὑποστῇ τὶς κακουχίες τοῦ ταξιδίου.

Εὐτυχῶς. Ὁ Δόνιφαν ἦταν τώρα καλύτερα. Ἡ πληγὴ του εἶχε κλείσει στὴν ἐντέλεια κι' ἡ ὁρμή του ἦταν τόσο ποὺ ἔπρεπε νὰ προσέχῃ μόνο νὰ μὴ παρατρώῃ. Στὸ μπράτσο τοῦ Μπριὰν τῆς Καίτης, ἔκανε καθεμέρα ἕνα περπάτο, ὁλοένα καὶ μεγαλύτερα. Κι' ἔλεγε:

— Ἀς φύγουμε πιά, ἄς φύγουμε! Δὲ βλέπω τὴν ὥρα πότε νὰ βρεθῶ στὴ θάλασσα. Ἡ θάλασσα θὰ με κάμῃ καλά.

Καὶ τὸ ταξίδι ὀρίσθηκε γιὰ τὴν Φεβρουαρίου.

Τὴν παραμονή, ὁ Γόρδων ἐλευθερώσε ὅλα τὰ ζῶα τοῦ κτηνοτροφείου. Γουρνάκοι, προβατοκαμήλες, καμηλοπούλια, πουλιά, ὅλα, μὲ τὶς τοὺς ἀνοιξαν τὴν καγγελοπορτες, χωρὶς νὰ δεῖξουν τὴν παραμικρὴ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὶς τόσες περιποιήσεις ποὺ εἶχαν ἐκεῖ-μέσα, χωρὶς νὰ ποχαιρέτησουν τελοσπάντων, — τῶθ' ἄλλαν στὰ πόδια κι' ἐγιναν ἄφαντοι στὸ δάσος.

— Ἰαχάριστα! εἶπε ὁ Γκάρνερ· ἐμεῖς τᾶχαμε σὰν τὰ μάτια μας, καὶ αὐτὰ...

— Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος! ἀποκριθῆκε ὁ Σέρβης. Ἡ ἀχαριστία βασιλεύει καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ μεταξὺ τῶν... κτηνῶν!

— Μόνο ποὺ οἱ ἀχάριστοι ἀνθρώποι εἶναι κτήνη! εἶπε ὁ Γκάρνερ.

Ἡ πρόχειρη αὐτὴ φιλοσοφία τοὺς ἔκαμε ὅλους νὰ γελάσουν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ φανοῦν ἀχάριστοι κι' αὐτοί, θέλησαν νὰ ἐπισκεφθοῦν γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς τάφους τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ Φραγκίσκου Βωδουέν καὶ τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου Φόρτ, τοῦ μετανιωμένου κακούργου, ποὺ τόσο τοὺς εἶχε ὠφελήσει. Πῆγαν, προσευχήθηκαν μ' εὐλάβεια κι' ἀποχαιρέτησαν τοὺς τάφους με συγκίνηση.

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη, μπήκαν ὅλοι στὴ μεγάλη βάρκα τοῦ Σέβερν κι' ἔδωσαν πίσω τῆς τῆς μικρῆς τοῦ Σλῶ-γι. Ὁ Δόνιφαν κάθισε στὴν πρύμνη, κοντὰ στὸν Ἐδανς ποὺ κρατοῦσε τὸ τιμόνι. Στὴν πρῶρα κάθισαν ὁ Μπριὰν κι' ὁ Μόκος, γιὰ νὰ προσέχουν τὰ πανιά. Οἱ ἄλλοι κάθισαν ὅπως ἔτυχε.

Τὸ παλαμάρι λύθηκε, τὰ κουπιά χτύπησαν τὸ νερὸ κι' ἡ βάρκα ξεκίνησε. Τὰ παιδιά τότε ζητωκραύγασαν, ἀποχαιρέτωντας ἔτσι τὸ φιλόξενο νησί ὅπου εἶχαν ζήσει τόσους μῆνες.

Καθὼς κατέβαιναν τὸ ποτάμι, γιὰ νὰ βγοῦν στὴ θάλασσα, ἔφτασαν σ' ἕνα μέρος ρηχὸ ὅπου ἡ βάρκα μπορούσε νὰ καθῇ σ' ἡ. Γι' αὐτὸ ὁ Ἐδανς ἔκρινε καλὸ νὰγκυροβολήσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ περιμένῃ τὴν παλίρροια, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι χωρὶς τέτοιο κίνδυνον.

Θάμεναν ἔξη ὀλάκερες ὥρες. Ἐγευμάτισαν με πολλὴ ὄρεξη καὶ κατόπι ὁ Οὐίλκοξ κι' ὁ Κρός βγήκαν ἔξω νὰ κυνηγήσουν. Ἀπὸ τὴν πρύμνη ποὺ καθόταν, ὁ Δόνιφαν πυροβόλησε κι' αὐτὸς κι' ἐσκότωσε δυὸ πουλιά. Τὸ κυνήγι αὐτὸ τὸν ἔκαμε καλὰ στὴν ἐντέλεια.

Ἐκίνησαν με τὴν παλίρροια. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὅταν ἐφθασαν στὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ, ἦταν πιά σκοτάδι καὶ θάταν ἐπικίνδυνον νὰ ἐκτεθοῦν στοὺς σκόπελους τῆς παραλίας, ὁ Ἐδανς εἶπε νὰ διανυκτερεύουν ἐκεῖ καὶ τὸ πρῶτ' πιά νὰρχίσουν τὸ θαλάσσιο ταξίδι.

Ἡ νύχτα ἦταν ἥσυχη. Ὁ ἄνεμος εἶχε πέσει ἀποβραδύς, κι' ὅταν οἱ γλάροι καὶ τὰλλα θαλασσοπούλια κούρνιασαν στὶς φωλιές τους, σιωπὴ ἄκρα ἔγινε στὸ μέρος ὅπου εἶχε ναυαγάσει τὸ Σλῶγι.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἄνεμος ἦταν ἀπόγειος. Ὁ Ἐδανς εἶπε ν' ἀνοιξοῦν τὰ πανιά, κι' ἡ βάρκα, ποὺ τὴν κυβερνοῦσε τὸ στιβαρὸ χέρι τοῦ λοστρόμου, βγήκε στ' ἀνοιχτά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅλα τὰ μάτια ἦταν γυρισμένα κατὰ τὸ βράχο ὅπου ἦταν ἡ σπηλιά. Κι' ὅταν ἀφῆσαν πίσω τους καὶ τὸν τελευταῖο βράχο τοῦ νησιοῦ, ἔρρι-

ξαν μιὰ κανονικὴ γι' ἀποχαιρέτισμό καὶ ζητωκραύγασαν πάλι, ἐνῶ ἡ ἀμερικανικὴ σημαία κυμάτιζε στὸ κατάρτι τῆς βάρκας.

Ἦστερ' ἀπὸ ὀκτὼ ὥρες, ἡ νῆσος Σαίρμαν εἶχε ἔξαφανισθεῖ στὸν ὀρίζοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ πορθμός. — Τὸ ἀτμόπλοιο «Γκράφτον». — Στὴν Ἀουκλάνδη. — Ὑποδοχὴ. — Ἐπίλογος.

Στὶς 11 Φεβρουαρίου, ἡ βάρκα, με οὐριό ἄνεμο, μπήκε στὸ Μαγελάνειο πορθμὸ κι' ἐξακολούθησε νὰ πλέῃ, πρὸς τὰ μεσημβρινοανατολικά.

«Ἡ βάρκα βγήκε στ' ἀνοιχτά». (Σελ. 139, στ. α')

Στὶς 13, τὸ πρῶτ', ὁ Σέρβης ποὺ στέκοταν στὴν πρῶρα, φώναξε:

— Καπνὸς δεξιά!

— Θὰ εἶναι τίποτα φαράδες, εἶπε ὁ Γόρδων.

— Ὁχι, εἶπε ὁ Ἐδανς, εἶναι βαπόρι.

Ἀμέσως ὁ Μπριὰν σκαρφάωσε στὸ κατάρτι καὶ σὲ λίγο φώναξε κι' αὐτὸς:

— Βαπόρι! . . . βαπόρι! . . .

Σὲ λίγο φάνηκε. Ἦταν ἀτμόπλοιο ὀκτακοσίων τόννων κι' ἔπλεε με ταχύτητα δώδεκα μιλίων τὴν ὥρα.

Ἀπὸ τὴ βάρκα ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ πυροβολοῦν. Ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο εἶδαν τὴ βάρκα. Καὶ μετὰ δέκα λεπτά, ἀτμόπλοιο καὶ βάρκα ἦταν πλάι πλάι.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διηγηθῶμε τὰ κατόπι λεπτομερῶς. Καὶ συνοψίζουμε:

Τὸ ἀτμόπλοιο ἐκεῖνο λεγόταν «Γκράφτον» καὶ πήγαινε στὴν Αὐστράλια. Ὁ πλοίαρχός του, ὁ κ. Τὸμ Λόν, ἀκουσε με μεγάλη συγκίνηση πῶς τὰ παιδιά ἐκεῖνα ἦταν οἱ ναυαγοὶ τοῦ Σλῶγι, γιατί εἶχε μάθει τότε κι' αὐτὸς τὴν ἀπώλεια τοῦ ἱστιοφόρου, ποὺ τόση αἰσθησιμὴ εἶχε κάνει καὶ στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερική. Πῆρε λοιπὸν τοὺς ἐπιβάτες τῆς βάρκας κι' ὑποσχέθηκε νὰ τοὺς μεταφέρῃ κατευθεῖαν στὴν Ἀουκλάνδη, μολοντοῦ θάβγαινε ἀπὸ τὸ δρόμο του.

Ἔτσι τὸ «Γκράφτον», στὶς 25 Φεβρουαρίου, ἐμπαινε στὸν ὄρμον τῆς Ἀουκλάνδης. Λίγες ἡμέρες δηλαδὴ ἔλειπαν γιὰ νὰ συμπληρωθοῦν δυὸ χρόνια ἀφότου οἱ δεκαπέντε οἰκότροφοι τοῦ Λυκεῖου Σέρμαν εἶχαν παρασυρθεῖ ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία χίλιες ὀκτακόσιες λεύγες!

Θάταν ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ κανεὶς τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῶν γονέων, ὅταν εἶδαν μπροστά τους ζωντανὰ τὰ παιδιά ἐκεῖνα, ποὺ ἐνόμιζαν πῶς τὰ εἶχε καταπιεῖ ὁ Ὁκεανός!

Σὰν ἀστραπὴ διαδόθηκε ἡ εἴδησις πῶς τὸ «Γκράφτον» ἔφερε τοὺς ναυαγούς τοῦ «Σλῶγι». Κι' ὅλη ἡ πόλη κατέδρασε στὴν παραλία νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ. Οἱ ἀνθρώποι ζητωκραύγασαν με δακρυσιμένα μάτια, τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ παιδιά ἔπεφταν στὴν ἀγκαλιὰ τῶν γονέων τους. Ἐννοεῖται πῶς οἱ ἐρωτήσεις διασταυρωνόνταν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κι' οἱ κάτοικοι τῆς Ἀουκλάνδης ἀκούγαν μ' ἐκπληξὴ καὶ με θαυμασμὸ τὴν ἱστορίαν τῶν μικρῶν μας φίλων.

Τὸ ἡμερολόγιον ποὺ εἶχε κρατήσει ὁ Βάξτερ, τυπώθηκε σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα, ποὺ ἐγιναν ἀνάρπαστα σ' ὅλη τὴ Νέα Ζηλανδία. Οἱ ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς τὸ μετὰφρασσαν σ' ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου. Κι' ὅσοι πιά τὸ διάβαζαν, ἐθαύμαζαν τὴ φρόνησιν τοῦ Γόρδων, τὸ ζῆλον καὶ τὴ μετριοφροσύνη τοῦ Μπριὰν, τὴν τόλμην καὶ τὴ γενναϊότητα τοῦ Δόνιφαν, τὴ δραματικὴ μετάνοια τοῦ Ζάκ, τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ἀντοχὴν ὅλων τῶν παιδιῶν, καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν.

Μεγάλες περιποιήσεις ἔλαβαν ἡ κυρὰ Καίτη κι' ὁ Ἐδανς, ποὺ τόσο εἶχαν βοηθήσει τὰ παιδιά στὴ δύσκολη θέσιν τους καὶ στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ. Με κοινὴ συνεισφορά τῶν πολιτῶν, ναυπηγήθηκε ἕνα ἐμπορικὸ πλοῖον καὶ χαρίσθηκε στὸ γενναῖον ναύκληρον τοῦ «Σέβερν». Τὸ πλοῖον αὐτό, ποὺ εἶχε γραφθεῖ στὸ λιμένα τῆς Ἀουκλάνδης, ὀνομάστηκε «Σαίρμαν». Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ὁ καπετὰν Ἐδανς γύριζε ἀπ' τὰ μακρινά του ταξίδια στὴ Νέα Ζηλανδία, οἱ οἰκογένειες

των «παιδιών του» τὸν δεχόνταν σάν ἑ-
νὰ συγγενή.

«Ὅσο γιὰ τὴν κυρὰ-Καίτη, αὐτὴ εἶχε
γίνει «τὸ μῆλον τῆς ἐριδος». Ὅλες οἱ
οἰκογένειες ἤθελαν νὰ τὴν πάρουν. Ἀλ-
λὰ ἐκεῖνη προτίμησε τὴν οἰκογένεια τοῦ
Δόνιφαν, πού τὸν εἶχε περιποιηθεῖ ὅταν
πληγώθηκε καὶ τὸν εἶχε σώσει. Κι' ἦ-
ταν πολὺ φυσικὸ ν' ἀγαπᾷ γι' αὐτὸ τὸν
Δόνιφαν περισσότερο ἀπὸ τὰλλα παιδιά.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ «ΜΙΣΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ»

Μεταφρ. Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΗΝ Ἀθήνα, τίς ἡμέρες πού
τὸ ἔστρωνε, τὸ χιόνι, καὶ
στὰ πιδ ἡσικερὰ μέρη, μόλις
ἔφτανε τὴ σπιθαμή. Τὰ παι-
διά πού ἔπαιζαν χιονοπόλεμο, ἄφιναν σὲ
λίγο τὸ παιχνίδι, γιατί τελείωναν τὰ π-
ομαχικά. Γιὰ νὰ ἰδῇ κανεὶς χιόνι
ἀληθινὸ, γιὰ νὰπολαύσῃ χιονισμένη φύ-
ση, ἔπρεπε νὰ πάρῃ αὐτοκίνητο καὶ ν'-
ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὴν πόλιν κάμποσα
μίλλια. Κι' ὅμως ἀκουγες πολλοὺς νὰ
παραπονιοῦνται πὼς φέτος στὴν Ἀθήνα
χιόνισε πολὺ! Ἐ, αὐτοὺς ἤθελα νὰ
τοὺς εἶχα... στὸ Βόρειο Πόλο; στὴ Σι-
βηρία; Ὅχι δά! Πολὺ πιδ κοντὰ μας:
Σ' ἕνα χωριὸ τοῦ Πηλίου, ἀπ' ὅπου ἔ-
λαβα πρὸ ὀλίγου ἕνα μεγάλο γράμμα κι'
ἕνα μάτσο μπενκάτσες. (Κι' οἱ μπενκάτσες,
βλέπετε, ὅπως οἱ λύκοι, πέφτουν μὲ τὸ
χιόνι...).

Λαῦκο τὸ λένε αὐτὸ τὸ χωριό. Ἀρχι-
σε κεῖ νὰ χιονίξῃ ἀπὸ τίς 30 τοῦ Γενάρη.
Κι' ὡς τῆς Παπαντῆς, — μέσα σὲ τέσσε-
ρις μέρες, — ὁ φτωχὸς Λαῦκος βρέθηκε
θαμμένος, κυριολεκτικῶς, κάτω ἀπὸ ἕνα
χιονόστρωμα πού εἶχε πάχος τρία μέ-
τρα! Μοῦ τὰ γράφει λεπτομερῶς ὁ φί-
λος μου κ. Ν. Βάγιας, ὁ δημοδιδάσκα-
λος πού εἶναι καὶ ποιητής. Καὶ μὲ βε-
βαιώνει πὼς ὅχι πιά οἱ «γεροντότεροι» τοῦ
χωριοῦ, ἀλλὰ οὔτε «οἱ πάπποι τῶν γερον-
τοτέρων» δὲν θὰ θυμοῦνται τέτοιο κακό.

«Νεκροταφεῖο ὅλο τὸ χωριό, — λέει. —
Ἐν' ἀπέραντο, κἄτασπρο σεντόνι τὸ σκε-
πάζει. (Δηλαδή, ἔτσι φαίνεται) γιατί τὸ
«σεντόνι» αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ἀτέ-
λειωτος ὄγκος, ἕνα χιόνινο βουνό.) Φωνὴ
δὲν ἀκούγεται. Καὶ μόνο μερικὰ σπουρ-
γίτια καταφοβισμένα, πετοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
ζητώντας τροφὴ καὶ καταφύγιο...

«Φανταστήκατε ποτὲ ἀνθρώπους νὰ
περπατοῦν πάνω σὲ κορυφὲς δέντρων,
περνώντας ἔτσι ὁλόκερο δάσος;... Τὸ εἶδα
χτὲς μὲ τὰ μάτια μου. Ἀπὸ τὸ πλησιόχωρο
Προμύρι, δέκα ἄνθρωποι, κι' ἀνάμεσα σ'
αὐτοὺς ἕνας ἀγροφύλακας κι' ὁ ἀγροτι-
κὸς διανομέας, πέρασαν τὸν μεταξὺ τῶν
δυὸ χωριῶν ἐκτεινόμενο ἐλαῖωνα περ-

πατώντας ἀπάνω στὸ χιόνι πού εἶχε ὑ-
περθεῖ τὸ ὕψος τῶν δέντρων! Ἐχουν
μικρὰ στεφάνια μὲ σιδερένιες ἀκτίνες,
τὰ ἐφαρμόζουν στὰ πόδια τους καὶ μπο-
ροῦν ἔτσι νὰ βαδίζουν στὸ χιόνι χωρὶς
νὰ βυθίζονται. — δηλαδή, κάτι καλύτερ'
ἀπὸ τὸν Πέτρο ὅταν θέλησε νὰ μιμηθῇ
τὸν Χριστὸ καὶ νὰ περπατήσῃ ἀπάνω
στὴ θάλασσα... »

«Στὰ περισσότερα σπίτια τοῦ χωριοῦ
οἱ κάτοικοι βγήκαν, ὅχι ἀπ' τίς πόρτες
πού ἦταν φραγμένες, ἀλλ' ἀπὸ τὰ πα-
ράθυρα, σχηματίζοντας συνεργεῖα κι' ἄρ-
χισαν ν' ἀνοίγουν δρόμους στὸ χιόνι.

«Εἶναι Κυριακή. Ἀλλὰ δὲν χτυπᾷ ἡ
καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς. Πὼς νὰ χτυ-
πήσῃ, ἀφοῦ τὸ χιόνι ἔχει ὑπερθεῖ μισὸ
μέτρο τίς θυρίδες τοῦ καμπαναριοῦ; Καὶ
τὸ σπῆτι τοῦ παπᾶ, χαμηλὸ, εἶναι θαμ-
μένο ὁλόκερο, ἔχει ἐξαφανισθεῖ. Πήγαν
μὲ κύκλα καὶ κατάφεραν νὰ τὸ ξεθά-
ψουν ὡς τὰ παράθυρα.

«Λειτουργία λοιπὸν σήμερα δὲν ἔχει.
Γίνεται ὅμως ἄραγε καμμιὰ ἄλλη, μέσα
στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων; Αἰσθάνουν-
ται τάχα τὴ μικρότητά τους μπροστὰ
στὸ μεγαλεῖο τῆς φύσης καὶ τοῦ Δη-
μιουργοῦ τῆς;... »

Κι' ὁ ποιητὴς - δημοδιδάσκαλος ἐξα-
κολουθεῖ:

«Ὅλα κἄτασπρα, ὅλα ἀγνά. Χαλά-
σματα, μάντρες, σκουπίδια, φόρεσαν ὅ-
λα τὰ κατακάθαρα γιορτινά τους. Τί
κρίμα νὰ μὴν ὑπάρχῃ κανένα χιόνι καὶ
γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, νὰ τὴν σκε-
πάζῃ καὶ νὰ τὴν ἀσπρίξῃ, ὅταν εἶναι
μαύρη ἀπὸ κακίες, ἀπὸ πάθη, ἀπὸ ἐλατ-
τώματα. — ἄλλου εἰδους χαλάσματα αὐ-
τά, καὶ σκουπίδια καὶ ρῦποι!... »

«Ἀξαφνὰ μέσα στὴ σιωπὴ πού φο-
δίζει, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ σπαραχτικὴ:

«— Τὸ παιδί μου!.. χάνω τὸ παιδί μου!

«Δὲν ξέρω γιατί. θυμοῦμαι τὸ ποίη-
μα τοῦ Ζαλοκώστα «Ὁ βοριάς πού τ' ἄρ-
νάκια παγώνει», κι' ἡ κραυγὴ ἐκεῖνη
μοῦ φαίνεται ὅμοια μὲ τῆς χαροκαμένης
μάννας τοῦ ποιητῆ: «Τὸ παιδί μου, γι-
ατρέ, τὸ παιδί μου! Σῶσε μού το καὶ
παρ' τὴν ψυχὴ μου!... »

«Τρέχουμε ὅλοι σ' ἕνα χαμηλὸ σπι-
τάκι ἐκεῖ - κοντὰ, σκάδουμε τὸ χιόνι μὲ
ἀγωνία καὶ πηδάμε μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο.

«Ἡ μάννα κοίταξε μὲ ἀφάνταστο πό-
νο τὸ μονάκριβό της παιδί, ἕνα κορι-
τσάκι δώδεκα χρονῶν, πού ἀκίνητο ἀγ-
κομαχοῦσε. Ἦταν ἄρρωστο ἀπὸ μέρες
καὶ τώρα ὁ τρόμος τοῦ αποκλεισμοῦ
τόχε φέρεי στὸ θάνατο.

«Φωνάξαμε τὸν γιατρό, πού μ' ἐνέσεις
καὶ χίλια δυὸ κατόρθωσε νὰ τὸ ζωντα-
νέψῃ. Ἀνοίξε τὰ ματάκια του καὶ ζή-
τησε νερό. Κι' ἡ μάννα, μόλις τὸ εἶδε
νὰ κουνιέται, μόλις τὰκούσε νὰ μιλά, ἔ-
τρεξε πρῶτα νὰ φιλήσῃ μὲ δάκρυα τὰ
χέρια τοῦ γιατροῦ, κι' ἔπειτα γονάτισε
καὶ προσευχήθηκε:

«— Δυπήσου μας, Θεέ μου!... Πάψε
τὸ θυμὸ σου, Παντοδύναμε!... »

«Κι' ὁ Παντοδύναμος τὴν ἄκουσε.
Ἄς λένε, ἀλλὰ ὁ καιρὸς τῶν θαυμά-
των δὲν πέρασε. Ὁ Θεὸς ἀκούει ὅταν
τὸν ἐπικαλοῦνται μὲ ἀγνή, βαθύτατη
πίστη. Καὶ «ὅπου βούλεται Θεός, νι-
κάται φύσεώς τάξις».

«Τὴν ἴδια ἐκεῖνη στιγμὴ. — ἡ ὥρα 5
μ. μ. — ὁ οὐρανός, πού ἔξῃ μέρες τώρα
δὲ φαινόταν ἀπὸ τὴ χιονοθύελλα, ἄρχισε
νὰ καθαρίζῃ. Τὰ σύννεφα ἔπαιζαν κατ' ἐ-
πάνω κυνηγητό, πήραν μύρια χαριτω-
μένα σχήματα, καὶ τέλος ἄφησαν νὰ
φανῇ ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ ὁλογάανο.

«Σὲ λίγο ἔφθασε μιὰ ἑσπέρα γλυκύ-
τατη. Καὶ τὰ μύρια ἄστρα, μὲ τὸ ἀση-
μένιο τους φῶς πού τρεμόδυνε, — σάν
ἀπὸ μύριες βάρσεις ὀπτικῶν τηλεγρά-
φων, — ἔλεγαν στὴν πονεμένη, μάννα,
πὼς ὁ Θεὸς εἶχε πάψει τὸ θυμὸ του... »

«Ναί, ἡ θεομηνία πέρασε, τὸ χιόνι ἔ-
παψε καὶ τὸ θαμμένο χωριὸ θὰ ξεθαφθῇ.»

Αὐτὰ μοῦ ἔγραψε ὁ φίλος μου κ. Ν.
Βάγιας. Ἄς μὴν παραπονιοῦμαστε λοι-
πὸν γιὰ τὸ λίγο χιονάκι πού πέφτει κά-
που-κάπου στὴν Ἀθήνα. Χιόνι εἶν' αὐ-
τὸ πού σκέπασε τὸ Λαῦκο καὶ πού ἔκα-
με τοὺς κακόμοιρους τοὺς ἀνθρώπους νὰ
περπατοῦν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων καὶ ἐπὶ
κορυφῶν ἐλαίων...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Τὴν ἴδια μέρα ἔλαβα κι' ἕν'
ἄλλο γράμμα ἐπίσης συγκινητικόν. Μοῦ
τῶστείλε μιὰ ἀνώνυμη Διαπλάσοπούλα,
γιὰ νὰ ἐσωκλείσῃ 25 δραχμές, μὲ τὴν
παράκληση νὰ τίς δώσω στὸν Ἀναστα-
σάκη, — τὸν μικροῦλν πού ἤθελε νὰ μὴν
φάῃ μιὰ μὴ νὰ, — γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ ἡ
μητέρα του τὸ τζιπουνάκι καὶ νὰ μὴ
κρυώνῃ πιά... Τὸν φώναξα ἀμέσως καὶ
τοῦ τίς ἔδωσα. Ὡ, νὰ τὸν βλέπατε μὲ
τί χαρὰ ἄρπαξε τὸ μεγάλο χαρτί, — μι-
κρός ὁ Ἀναστασάκης, ναί, μὰ ξέρει νὰ ξε-
χωρίζει τὸ πεντὸδραχμο ἀπὸ τὸ εἰκοσι-
πεντάριχο, καὶ προπάντων ξέρει πὼς ὅσο
μεγαλύτερο εἶναι τὸ χαρτί, τόσο περισ-
σότερα πράγματα μπορεῖ κανένας νὰ
ψωνίσῃ μ' αὐτό, — καὶ μὲ τί χαρὰ ἔτρε-
ξε νὰ τὸ δώσῃ τῆς μητέρας του, ρωτών-
τας: «Φτάνει αὐτὸ γιὰ τὸ τζιπουνάκι;»

Ἀλλὰ κι' ἄλλη ἀπογοήτεψή τὸν πε-
ρίμενε. Ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε: «Δὲ
φτάνει, παιδί μου... Μ' αὐτό, ἔχουμε
σαρανταπέντε δραχμές» καὶ θέλουμε ἐδ-
δομηναπέντε... Ὁ Ἀναστασάκης
σώπασε, καποσώφιασε, σκέφτηκε. Κι' ὕ-
στερα εἶπε: «Ποὺς ξέρει! μπορεῖ νὰ
μᾶς δώσουν κι' ἄλλα... » Αὐτὸ λέω
τώρα κι' ἐγώ. Μπορεῖ νὰ συγκινηθῇ καὶ
καμμιὰ ἄλλη εὐαίσθητη ψυχὴ καὶ νὰ
συμπληρώσῃ τὸ ποσὸ πού χρειάζεται.
Ὡστόσο ἡ ἀνώνυμη Διαπλάσοπούλα ἄς
δεχθῇ τίς ἐγκάρδιες εὐχαριστίες πού μὲ
παρακάλεσαν νὰ τῆς διαβιάσω. — Φ.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ

Στὴ μικρὴ καλοσυγυρισμένη τραπεζα-
ρία, ἡ Ἄννα, μονάχη, μετράει τοὺς χτύ-
πους τοῦ ρολοιοῦ ἕνα... δύο... τρία...
τέσσερα... πέντε: ὕστερα χάνει τὸ λο-
γαριασμὸ κι' ἀρχίζει πάλι. Θέλει μ' αὐ-
τὸν τρόπο νὰ διώξῃ κάποια σκέψη
βασανιστικὴ, μὰ ἐκεῖνη ἐπιμένει καὶ τὴ
σκοτίζει. Ἀφίγει τὸ μέτρημα καὶ δίνε-
ται στοὺς συλλογισμοὺς τῆς χωρὶς ἀντί-
σταση. Σὲ λίγο ἡ μικρὴ ξαδέρφη πού
ἔρχεται ἀπὸ μακριά, θάναί δῶ, κι' ἀκό-
μα νὰ λυθῇ αὐτὸς ὁ φοβερός κόμπος
μέσα τῆς. Πάνε δεκαπέντε μέρες ἀπὸ
τότε πού ἡ μητέρα εἶπε πὼς ἡ Λένα
θάρχόταν νὰ καθήσῃ μαζί τους. «Θά-
χεις μιὰν ἀδερφοῦλα», εἶχε πεῖ. Κι' ἄ-
πὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἄρχισε τὸ μαρτύ-
ριο τῆς Ἄννας.

Εἶχε μεγαλώσει κοντὰ στὴν μητέρα
τῆς, οἱ δυὸ τους. Ὁ πατέρας τίς εἶχε
ἀφήσει χωρὶς μονάχες, ἡ Ἄννα δὲν τὸν
θυμόταν κάν. Ἦταν κι' ὁ θεὸς ὁ Παῦ-
λος, ὁ ἀδερφὸς τῆς μητέρας, μὰ ἐκεῖ-
νος δὲν καθόταν μαζί τους, κι' ὥστόσο
ἡ Ἄννούλα ἦταν ἡ μόνη του συλλογή.
Ἡ μητέρα κι' ὁ θεὸς ὁ Παῦλος, δυὸ
ἄνθρωποι ὁλότελα δικοί τῆς, καὶ τώρα
θᾶπρεπε νὰ τοὺς μοιραστῇ μὲ κείνη
τὴν ἄγνωστη ξαδέρφη πού θάρχόταν.
Γιατὶ τῷδελε καλὰ ἡ Ἄννα, τὸ κατα-
λάβαινε πὼς ἔτσι θὰ γινόταν, δὲν τῆς
ξέφευγε μὲ πόση λαχτάρα περίμεναν
τὴ μοναχοκόρη τῆς ἀδερφῆς τους πού
πέθανε στὴν ξενιτιά. ἡ μητέρα κι' ὁ
θεὸς ὁ Παῦλος.

Ἦταν στιγμὲς πού τὴν ἐπνιγε ἡ ντρο-
πὴ γιατί αἰστανόταν ἔτσι μὲ σὲ λίγο, πιδ
δυνατὲς ἀπ' τὴ ντροπὴ, οἱ κακὲς σκέψεις
γυρίζαν στὸ μυαλό τῆς, μάτωναν τὴν
καρδιά τῆς, τὴ μαρτυροῦσαν. Νάταν του-
λάχιστο μικρὴ, παιδί δέκα-ἑντεκα χρο-
νῶ, νὰ μὴν εἶχε συνείδηση πὼς δικαία
ὀφειλόταν, νὰ μὴ ντρεπόταν γιατί πονοῦ-
σε. Μὰ κοντεύει νὰ τελειώσῃ τὰ δεκά-
ξι, εἶναι μεγάλῃ πιά, ἡ μητέρα τῆς μι-
λεῖ γιὰ κάθε τί. Τί βοήθεια πού εἶναι ἡ
μητέρα σὲ κάθε δύσκολη περίσταση!
Πάντα ἕνας λόγος δικός τῆς τὴν ὁδη-
γοῦσε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Μάταια τώρα
ὁ λόγος στριφογυρίζει στὸ μυαλό τῆς,
δὲν φτάνει ὡς τὴν ψυχὴ τῆς, τῆς φαί-
νεται κούφιος ἀπὸ κάθε νόημα.

— Νὰ δίνουμε ὅ, τι μᾶς περισσεύει,
λέει ἡ μητέρα, δὲν εἶναι καμμιὰ καλο-
σύνη» νὰ δίνουμε ὅ, τι μᾶς χρειάζεται,
νὰ παραχωροῦμε ὅ, τι μᾶς εἶναι ἀπαραί-
τητο γιὰ νὰ γλυτώσουμε τοὺς ἄλλους
ἀπ' τὸν πόνο, αὐτὸ εἶναι ἀληθινὴ εὐ-
γένεια.

Κι' ἔπρεπε θεληματικὰ, μ' ὅλη τῆς
τὴν ψυχὴ, νὰ παραμερίσῃ ἕνα μέρος ἀπ'
τὴν ἀγάπῃ τῆς μητέρας ἢ τοῦ θεοῦ, κι'
ἀκόμα ν' ἀγαπήσῃ τ' ὄρφανὸ κοριτσά-
κι, ἂν ἤθελε νὰ τὸ γλυτώσῃ ἀπ' τίς λυ-

πες πού θὰ τοῦ δημιουργοῦσαν ἡ ζή-
λεια τῆς κι' ἡ ἀδικητορία τῆς.

Ποτέ, μὰ ποτέ ἡ Ἄννα δὲν ἔβαλε μὲ
τὸ νοῦ τῆς πὼς θάταν τόσο δύσκολο νὰ
ἐφαρμόσῃ στὸν ἑαυτὸ τῆς αὐτὰ τὰ λό-
για. Νὰ τῷξερε ἡ μητέρα πόσο βασ-
ανίζόταν, δίχως νὰ μπορεῖ μὲ καμμιὰ
προσπάθεια, μὲ καμμιὰ λογικὴ, νὰ λύ-
σῃ αὐτὸ τὸν ὀδυνηρὸ κόμπος, πού ἔδεσε
μέσα τῆς ἡ ζήλεια κι' ἡ ντροπὴ. «Νὰ
δίνουμε ὅ, τι μᾶς εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ
γλυτώσουμε τοὺς ἄλλους ἀπ' τὸν πόνο.»

Ὁ λόγος τῆς μαμμᾶς κουδούνιζε σ'
αὐτιά τῆς, μὰ δὲν τῆς ἔφερνε καμμιὰ
ἀνακούφιση· πονοῦσε μονάχα περισσό-
τερο γιατί τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κάνῃ
ἔτσι.

Ἡ Ἄννα ὄρθια, κοντὰ στὴν πολυθρό-
να πού κάθισαν τὴν κουρασμένη ξαδε-
ροῦλα, παρακολουθεῖ προσεχτικὰ τὰ κι-
νήματα τῆς μητέρας. Βλέπει πὼς ἔχει
κίολας γιὰ τὴν ξαδέρφη, τὸ ἴδιο στορ-
γικὸ φέροισμο, πού εἶχε ὡς τώρα μονά-
χα μαζί τῆς.

Ξέρει πὼς ὅταν ἡ μαμμὰ τὴ βοηθοῦσε
σὲ κάτι, αἰσθανόταν μιὰν ἀτμόσφαιρα
γεμάτη ἀσφάλεια νὰ τὴν περιβάλλῃ. Ἀ-
ραγε τὸ νοιώθει αὐτὸ, τὸ ξένο κορίτσι;
Τὸ ἐξετάζει προσεχτικὰ. Μέσα στὰ ἡμε-
ρα, κασταὰνὰ μάτια διακρίνει μιὰν ἐκ-
φραση ἀγωνίας ἢ φόβου. Γιατὶ ἄραγε;
Μήπως δὲ φτάνει ἡ ἀγάπη τῆς μαμμᾶς
νὰ καθησυχάσῃ τὴ φοβισμένη ξαδεροῦ-
λα; Μὰ τὴ νοιώθει κίολας αὐτὴ τὴν ἀ-
γάπη τ' ὄρφανὸ παιδί, ἔτσι καθὼς βρέ-
θηκε ἄξαφνα ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους
πού τοὺς βλέπει γιὰ πρώτη φορά; Πὼς
θὰ μπορέσουν νὰ τῆς δεῖξουν τὴν ἀγάπῃ
τους; Ἡ μαμμὰ κι' ὁ θεὸς Παῦλος, βέ-
βαια. Μὰ αἰσθάνεται, πὼς ὅταν ἔλεγε
«τὴν ἀγάπῃ τους», μιλοῦσε καὶ γιὰ τὸν
ἑαυτὸ τῆς.

Ἀπορεῖ. Φάχει μέσα τῆς, γιὰ νὰ
βρῇ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βασανιστικὰ αἰσθή-
ματα, πού τὴν ἐπνιγαν λίγο πρίν. Συλ-
λογίζεται: «Θὰ μοιραστῶ μαζί τῆς τὴν
ἀγάπῃ τῆς μαμμᾶς καὶ τοῦ θεοῦ Παύ-
λου;» μὰ αὐτὴ ἡ σκέψη δὲν ζυγνᾷ πιά
τὸν ἴδιο πόνο στὴν ψυχὴ τῆς. Αἰσθάνε-
ται μονάχα μιὰ παράξενη ἀνακούφιση.
Ἔτσι, ὅπως ὅταν μικρὸ παιδί, ἀφοῦ εἶ-
χε κλάψει πολὺ καὶ σταματοῦσε κουρα-
σμένη, ἀναζητοῦσε τὴν αἰτία τῆς λύπης
τῆς καὶ τὴν εἶχε ξεχάσει πιά.

Τί τὴν ἄλλαξε ἔτσι; Πὼς δὲ μπόρε-
σε, ὅλες τίς ὀδυνηρὲς ὥρες πού πέρασε,
πρίν ἀντικρύσῃ τὴ μικρὴ τῆς ξαδέρφη,
νὰ βρῇ μᾶς στιγμῆς ἀνακούφιση, μ' ὅ-
λες τίς γεμάτες ἀγωνία προσπάθειές τῆς,
μ' ὅλα τὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα πού ἔ-
λεγε στὸν ἑαυτὸ τῆς.

Ἐφτασε νὰ δῇ τὸ χλωμό, τὸ κουρα-
σμένο πρόσωπο τοῦ ὄρφανου παιδιοῦ, νὰ
διαβάσῃ μέσ' στὰ μάτια του τὴν ἀνάγκη
πού εἶχε γιὰ συμπάθεια, γιὰ νὰ αἰσταν-

θῇ ἀρκετὰ πλούσια, ὥστε νὰ παραχω-
ρήσῃ ὅ, τι τῆς ἦταν ἀπαραίτητο.

«Νὰ παραχωρῇ κανεὶς ὅ, τι τοῦ εἶναι
ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τοὺς ἄλ-
λους ἀπ' τὸν πόνο.» Νὰ ξέχασε ἄραγε
ἡ μαμμὰ νὰ πῇ, πὼς αὐτὸ δὲ γίνεται μὲ
λογικὲς καὶ μὲ προσπάθειες, καὶ πὼς
φτάνει νὰ νοιώσουμε κοντὰ μας. ζωντα-
νανὴ τὴν ἀνάγκη τοῦ διπλανοῦ μας, γιὰ
νὰ αἰστανθοῦμε ἀρκετὰ πλούσιοι, ὥστε
ν' ἀνταποκριθοῦμε σ' αὐτὴν;

Τὸ ξέχασε ἄραγε ἡ μαμμὰ, ἡ μὴν ἄ-
φισε τὴν κόρη τῆς ν' ἀνακαλύψῃ μο-
νάχη, μιὰ ἀπ' τίς πιδ ἀνακουφιστικὲς
ἀλήθειες τῆς ζωῆς;...

ΜΥΡΙΝΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΟΤΕ

Μιά φορά. ἕνας Ρωμιὸς δανείσθηκε
ἀπὸ ἕνα Ἑβραῖο μερικὲς λίρες, μὲ τὴν
ὑπόσχεση νὰ τοῦ τίς ἐπιστρέψῃ τοῦ Ἀ-
γίου Ποτέ. Ὁ Ἑβραῖος, πού δὲν ἤξερε
καλὰ τὸ χριστιανικὸ ἑορτολόγιο, πίστε-
ψε πὼς ὑπῆρχε καὶ τέτοιος Ἅγιος. Καὶ
δέχτηκε. «Ὅσο κι' ἂν ἀργήσῃ, συλλο-
γίστηκε, πάντα στὸ χρόνο μέσα θάρθῃ
ἡ γιορτὴ του καὶ θὰ πληρωθῶ.»

Ἀλλὰ πέρασε ὁλόκερος χρόνος καὶ
δὲν ἦρθε. Τοῦ Ἀγίου Πέτρου ναί, τοῦ
Ἀγίου Παύλου, τοῦ Ἀγίου Φιλίππου,
τοῦ Ἀγίου Γιάννη, τοῦ Ἀγίου Ἡλίου.
ἀκόμα καὶ τοῦ Ἀγίου Γοδδελαᾶ. Μὰ πο-
τὲ τοῦ Ἀγίου Ποτέ! Ἐπιτέλους ὁ Ἑ-
βραῖος ἔχασε τὴν ὑπομονή, Κι' ἔκραξε
τὸ Ρωμιὸ στὸν Κατὴ. (γιατ' ἦταν τότε
Τουρκοκρατία.)

— Αὐτὸς ἐδῶ, Κατὴ μου, τοῦ εἶπε, μοῦ
πῆρε τίς λίρες μου, λέγοντας πὼς θὰ μοῦ
τίς δώσῃ τοῦ Ἀγίου Ποτέ. Τὸν πίστε-
ψα καὶ τὸ παραδέχτηκα. Ἐχουμε γρα-
φτὴ συμφωνία. Ἀλλὰ τοῦ Ἀγίου Ποτέ
δὲν ἔρχεται ποτέ. Φαίνεται πὼς τέτοιος
Ἅγιος δὲν ὑπάρχει. Τί θὰ γίνῃ λοιπὸν
τώρα; Ὅα χάσω ἐγὼ τίς λίρες μου, ἐ-
πειδὴ μὲ γέλασε αὐτός;

Ὁ Κατὴς σκέφτηκε. Κι' ἄξαφνα, σάν
κάτι νὰ θυμῆθηκε, γύρισε στὸ Ρωμιό:

— Δὲ μοῦ λές, τὸν ρώτησε, δὲν ἔχε-
τε σεις καὶ μιὰ γιορτὴ, πού γιορτάζετε
ὅλους τοὺς Ἅγιους σας μαζί;

— Μάλιστα, Κατὴ μου, τῶν Ἀγίων
Πάντων.

— Ἀ, μπράβο! Λοιπὸν μέσα εἶναι κι'
αὐτὸς ὁ Ἅγιος Ποτέ; Καὶ τῶν Ἀγίων
Πάντων, μαζοκαρὰ, θὰ πληρώσῃς τὸν
ἄνθρωπο, γιατί ἀλίμονό σου!

Ἔτσι κι' ἐγινε. Μ' ἀπὸ τότε. ὅταν
θέλωμε νὰ ποῦμε γιὰ κάτι πού δὲν μέλ-
λει νὰ γίνῃ, λέμε: «Τοῦ Ἀγίου Ποτέ».

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

καλή μου παλιά φίλη! μαζί με τὰ φυλλάδια που εξήγησες, σου έστειλα και τὴν ἀπόδειξη τῆς «Νέας Ἑστίας»! Χρυσαστὸν (γὰρ τὸν Φυχάρπην που ρωτᾷς, δ. κ. Φ. ἔχει τὴν ἰδέα που ἔχουν ὅλοι οἱ λογοτέχνες· μετὰ τὸν Σολωμό, αὐτὸς τοὺς ἔμαθε νὰ γράφουν τὴ νέα, τὴ ζωντανή ἐθνική γλῶσσα, ἀφίνοντας τὴν παλιά, τὴ νεκρή, ποὺ ἔγραφαν ἄλλοι-τε!) **Ροδodάκτυλον Ἡώ** (γὰρ τὸ ἔσπαθωμαι σ' εὐχαρίστησα) χαίρει τώρα που θὰ παίρνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση με αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο που, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν! **Σίσυφον** (τὸ γράμμα σου με συγκίνησε πολὺ· εἶναι με τόσο αἰσθημα καὶ τόσο λυρισμὸ γραμμένο, ποὺ ἂν εἶχα τόπο θὰ τὸ δημοσίευα!) **Μαῖμου τοῦ Κωλέτη** (ναί, τὸ ὄρατο που εἶναι τὸ χιόνι!.. διὰ δε-σε ὅμως καὶ τὴ σημερινή «Ἀθην. Ἐπιστολή»...) **Χαδάραν** (σὲ συνόδευσαν οἱ εὐχὲς μου, νὰ γυρίσῃς γρήγορα καὶ ἐντελῶς καλά!) **Δάου-ραν Δαπλάν** (χαίρει πολὺ γὰρ τὴν ἐπιστολή σου· νὰ μοῦ φιλήσῃς τὸ χέρι τῆς γιαγιάς!) **Ἰάδα** (ώρατα τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ γὰρ τὸ κρυπτογραφικὸ σου ἰδὲς τὴ λέω παραπάνω στὸν **Παγωνάτο**!) **Γεώργιον Β.Κ.** (εὐχαριστῶ πολὺ· θὰ τὸ βρῶ νὰ τὸ διαβάσω!) **Σπυρίδωνα Κορτζήν** (καὶ σὺ ἰδὲς τὴ λέω παραπάνω γὰρ τὴς Ἀσκήσεις!) **Πυγολαμπίδα** (γὰρ συμπλήρωμα πρέπει νὰ στείλῃς δρ. 15!) **Ἑγγλεξίτταν** (ἔλαθα, εὐχαριστῶ!) **Ἰωάννην Ἀγδ.** (δέχομαι!) **Διαβολάκη** (φωτογραφία σου ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ!) **Ἀλεξανδρινὸν Φελλάχον** (ἀνανεώθηκε στὸ 9ο φυλλάδιο!) **Μαγεμένο Βασιλόπουλο** (ἔχει καλῶς!) **Δευκὴν Μαρκησιάν** (γὰρ νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἀγγελία σου, πρέπει νὰ στείλῃς τὸ ἀντίτιμο, δρ. 10!) **Πολυπαθὴ Ἐλληνοπούλιαν** (σοῦ ἐνεκρίθη στὸ 9ο φυλλάδιο!) **Τρυποκάρυδο** (μετὰ χαρᾶς· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ περισσότερα!) **Ἑρριέτταν** (ἡ Ἀγγελία ἔκανε δρ. 10,30 ὥστε δὲν περιόσταν γὰρ τετράδια!) **Ἀφροδίτην τῆς Μήλου** (ἔστειλα 15!) **Εὐστράτιον Παξινόν**, **Ἀφροισμένην Θάλασαν**, **Μικρὸν Καλλιτέχνην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 17 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 - 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 - 1928) υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφὸς δοχ. 80 καὶ ραμμένος δοχ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 242ου Δαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἀπριλίου.

170. Δεξιόγραφος

Ἐνα ζῶο — κάνε χάρι, —
Νότα στὴν οὐρὰ του βάξει
Καὶ ἀμέσως — τι χαρὰ
Γιὰ τὸ ναῦτη, τὸν ψαρά! —
Ὅλ' ἡ θάλασσα ἡσυχάζει.

Μαγιστολούδο

171. Συλλαβογράφος

Γράμμα, πόλη, γράμμα, κι' ἄλλο,
Κι' ἄδικα δὲν πᾶνε οἱ κόποι:
Γίνεται μ' αὐτὰ μεγάλο
Κράτος μέσα στὴν Εὐρώπη.

Εὐστράτιος Παξινὸς

172. Μεταγραμματισμός

Τὰ μαλλιά μου θάνα χιόνια
Ἀφοῦ ἔχω ἑκατὸ χρόνια...
Μ' ἂν τὸ πρῶτο μου ἀλλάξῃς.
Χιόνι πάλι θὰ κοιτάξῃς.

Χρυσὴ Ἀκτίς

173. Τονόγραφος

Ἀνέβασε τὸν τόνο μιά σταλιά
Καὶ μὴν κοιτᾷς ὁδογραφία:
Φίλος πιστὸς μεγάλου βασιλιᾶ
Ποῦ τὸν θαυμάζει ἡ Ἱστορία,
Βουνὸ θὰ γίνη που καννίζει.
Κι' ὅλη τὴ χώρα φοβερίζει.

Πολυφημος

174. Δικτυωτὸν

***** = Ἀρχ. βασιλεὺς
***** = Κράτος τ. Εὐρώπ.
***** = Πόλις τ. Γερμαν.
***** = Δοχεῖον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐλιάννα

175. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Αὐτοκράτωρ
2 8 7 3 = Ὀπλοφόρον
3 4 3 2 7 = Ἐντομον
4 2 7 8 9 = Κερασφόρον
5 3 7 8 9 = Ἀρχ. Βασιλεὺς
6 5 3 7 3 = Δένδρον
7 4 3 2 7 3 = Νῆσ. τ. Αἰγαίου
8 9 4 3 2 = Βασιλ. τ. Σουη.
9 6 7 2 7 8 9 = Ἀστὴρ [δίας
Μελαχρεῖνόςτα

176-180. Περωτὴ Συλλαβὴ
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου -- Μέγας
ἀρχαῖος ποιητὴς -- Μέγας ἀρχαῖος
φυσικομαθηματικὸς -- Μήτηρ
βασιλέως -- Διάστημα ἑνὸς καὶ ἡ-
μίσεως ἔτους.

Αἱ πέντε αὐταὶ λέξεις ἔχουν
μῖαν κοινὴν συλλαβήν, ἡ ὁποία
εἶναι πρώτη εἰς τὴν πρώτην,
δευτέρα εἰς τὴν δευτέραν, τρίτη
εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.
Λάμπων Ἀστὴρ

181. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
προφήτην, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχαῖα
δυστυχῆ βασιλισσάν:

1, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης 2,
Ἀκρωτήριον περιήριμον ἀπὸ μῖαν
ναυμαχίαν 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 4,
Πατριάρχης τῆς Γραφῆς 5,
Θεὸς θαλάσσιος.

Ἀνουβίς

182. Μικτὸν

οοιο - φλ - α - ρχ - ου - χ - α - μο
Ἑβρην Γατούλα

183. Γρίφος

Ἀρχαῖς, θέμα, ν' σὺ
Θῶν, ἀρχή, στί

Γιάννης Δωδώνης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

184. Charade

Bien doux quand on l'entend
le soir au fond des bois,
Mon premier est gênant
quand on l'a sur les doigts
Du pied; et mon second
ne manque pas de grâce.
Quant à mon tout, c'est un
oiseau noir qui croasse.

Μεσοκὸ

185. Triangle

***** = Bon pour écrire
***** = Corps celeste
***** = Numeral
***** = Pronom
***** = Voyelle

Verticalement aussi les mē-
mes.

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 43

729. Ἀσβολος (ἄς, Βόλος). —
730. Νεμέα (ναί με α.) — 731. Νέ-
στος — Νέστωρ. — 732. Τὸ μάτι.
733. ΠΗΛΙΟΝ 734. ΑΙΣΧΥ-
ΗΛΙΟΣ ΔΟΣ (Ἰού-
ΛΙΑΝ λιος, Σύλας,
ΙΟΝ χυλός, ὕλας,
ΟΣ λόχος, Ὀχιος,)
Ν — 735-736. 1,

Νίκος, νεῖκος, Νεῖλος, ναῦλος,
Παῦλος. 2, Θάσος, θάρσος, Πά-
ρος, πάτος, Πάμος. — 737. ΕΡΑ-
ΤΩ (Ἐλένη, ὁΡτῆ, ἔΛΑτη, Ἐ-
κτωρ, Κλῶθ). — 738. Διαβολήν
μίσει — Φιλαν φύλαττε — Ἀρε-
τὴν ἐπαίνει — Ψέγς μηδένα. —
739. Ἰσοκρά — 741. Ν
της (εἰς ο κρα- BOA
της.) — 740. BORDA
Honni soit NORVEGE
qui mal y ADELE
pense. AGE
E

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 τὸ ἐλάχιστον τμήμα.
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέ-
ξις, με παχεα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
με κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΚΘ — 190

Μαίνοντας στὸν Διαπλάσσομο, χαί-
ρετὰ ὅλους-ες, ἰδιαιτέρως τὴς Ἀλε-
ξανδρινῆς. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά Δ/σις:
Mme Ghini (Διά Φρ.), Mazaffra 51, Ale-
xandrie (Egypte). Παπαρούνα

ΚΘ — 191

Μαίνοντας στὴν Διαπλάσσομολα σὰς χαί-
ρετὰ. Ἀνταλλάσσω κάρτες, γράμματα.
Προκηρύσσει διαγωνισμὸν κάρτ-ποστάλ με
θεματὶα διαλεγτὰ Δ/σις: Καίτη Ζαφειρά-
κη, π. 1, Μυτιλήνη. Ἀνθία

ΚΘ — 192

Διαπνεύσει μου Ὀριέττα, γὰρ τὰ γενέ-
θλια σου δεῖξον καλὰς εὐχὰς καὶ πολλὰ
φιλὰ ἀπὸ τὴν

ΚΘ — 193

Μποῦ, νὰ περιμένω ἀκόμη; Πριγκί-
πισσα Ρελανακί, ἀνταλλάσσουμε τε-
τραδιάκια; Στείλε πρῶτῃ σὲ ἔρω.

ΚΘ — 194

ΣΥΝΔΑΞΜΟΣ ΒΟΛΟΓΙΚΗΣ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑΣ
ΟΝΕΙΡΟΠΛΕΧΙΡΑ
ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ
ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ
Στὸ Δημοφίλημα ποῖος θὰ τίς ἀρνηθῇ
τὴν ψῆφον του; Ἰσπανιόλα, εὐχαριστοῦμε.

ΚΘ — 195

ΒΟΛΟΓΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ
ἔλα, ἀντιπρόσωποι μας, σὰς θέλουμε
νὰ δράσετε!!! Ἐσπασμάτα, ἀποκα-
λύψεις κτλ. Ἐμπρὸς λοιπὸν!..
Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο

ΚΘ — 196

Μικρὴ Καλλιτέχνη, ἀνταποδίδ-
τὸ χαιρετισμὸ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω
εἶσαι. ΡΑΜΟΥΝΤΖ

ΚΘ — 197

Ἐισερχόμενη στὸ παλόνάκι τῆς Δι-
σεως, χαιρετῶ ὅλο τὸ Διαπλάσ-
σο καὶ ἰδιαιτέρως Μιτσεῶν, Πικ-
Φοιτητῆ, Ἐλνᾶ. ΜΙΚΡΗ ΣΟΥΔΑΝ

ΚΘ — 198

Πόνου Δάκρυ, σὲ ξέρω (Θ. Π.) Ν

ΚΘ — 199

Βαθεῖα συγκινημένη, εὐχαριστῶ
ὅσους εὐνοϊκὰ ἐκφράστηκαν νὰ
σκέπασα μου. Στὶς τόσες ἐρωτήσεις τοῦ
σπῖ, τί νάπαντήσω;.. Θὰ μοῦ χρειᾶ-
λόκληρη... διαλέξῃ! Δὲν τὸ βρίσκω
δύσκολο... Αἰλάντ

ΚΘ — 200

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ
Τὸ ἄστυον φυχοπαθὸν τῆς Α.Υ. ἐν-
(στεγάζει καὶ τὴν Ἰσπανιόλαν.)
τούτο: «Τὸ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΠΟ-
ΕΙΝΑΙ Ὡριον Ἀυγερῖος ΟΥΤΕ
ρης Ἀνίκητος. Ἡ Α.Υ. καὶ οἱ ἑπ-
στές εἶναι ΤΡΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ πρόσω-
(Σ. τ. Δ. Ναί, τρία).

ΚΘ — 201

ΚΟΥΤΟΥΤΙΚΟΣ
Ἐποφύγιος Δημοφίλισμα

ΚΘ — 202

Διαπνεύσει μου ἀδελφοῦλες ΠΟΡΦ-
ΓΕΝΝΗΤΗ καὶ ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ, σὰς φιλᾷ
Κουτούτικα

ΚΘ — 203

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
Ἐολιότητι Τρελοπαρεάν, ὁ μι-
λαὸς μὲ τὸν μεγάλον ἀσολοῖται
Λοιπὸν σιωπῇ!!.. γιατί: Βολιότητι
δουράκι—Ὁρέσθης Χατζηδασίλης. Ε

ΚΘ — 204

Ἀετιδεὺς—Β. Βασιλείου, Πᾶς γὰρ
μαρα. Μικρὸς Καλλιτέχνη

ΚΘ — 205

Υβὸν μου, γὰρ τὴν γιορτοῦλα χ-
καρδιόβαλτες εὐχούλες — Γαλάτῃ

ΚΘ — 206

Κώστας Κούμους—Τιγγράν.
Do you like this, my dear?
Ξενιτεμένο Πολιτὴ

ΚΘ — 207

Πρωτομπαίνοντας στὸ λουλουδι-
λόνάκι τῆς Διαπλάσεως σὰς χαί-
καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Στεῖ-
Καρματζόν, ἱατρίον, Μυτιλήνη, δι'
Ἑρριέτ

ΚΘ — 208

Ἀγνή καὶ λοιπές, δὲν εἶναι καθόλο-
γενικό, νὰ μὴν ἀπαντᾷς τουλα-
ὄτι δὲν δέχεσθε, ἀφοῦ δὲν στείλατε
ράντα, εὐχαριστοῦμε, στείλαμε.
Γλυκομίλητη, Περφυρογέννη

ΚΘ — 209

ΓΛΥΚΟΜΙΑΝΤΗ
ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗ
Ἐποφύγια Δημοφίλισμα

ΚΘ — 210

ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ
Καὶ πάλιν ἐπενθυμίζω στὸ Διαπλά-
σο τὸ διαγωνισμὸν τοῦς. Ὅλοι πᾶ-
νὰ στείλετε. Ἐξάπαντος ὁμῶς τὰ Δι-
σπούλα, Νάρκισος, Γέης τὸν Οὐ-
σῶν, Ζεῖντος, Βαρωνάσσα, Κεν-
τὸν Χωριεῦ, Κυρὰ-Κυραλίνα, Μ-
ζεδένια, Ἡρακλῆς, Ἀκακία, Ἀ-
σμάτων, Μ' Ἀλέξανδρος, Πέ-
Δάκρυ, Πληγυμένη Καρδιά, ποῖ-
τους ἄλλοι οἱ ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ, ποῖ-
ξέρον προσωπικῶς.

ΚΘ — 211

ΛΟΙΠΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ
Δ/σις: Δόξα Ἀικατεμένη Κίσιου
Χ. Τ.) Μαυρικίου 10, Ἀθήναι.

ΚΘ — 212

Ἀκακία, Γέη τῶν Θελασσῶν, Κ
κλα τὸν Χωριεῦ, ἂν θέλετε νὰ
μιαθῇτε μ' ἐνὰ ἀπὸ τὰ σπουδαιότε-
τῶν Χωρὶς Τίτλο, γράψτε στὴ Δ
(ΚΘ — 210).

ΚΘ — 213

Ζεῖντος, Βράχε, Ξυνοπούλι, σ
ρω: ἀλληγοροῦμε; Ριγολέτ

ΚΘ — 214

Φῶς Μῆς—Φῶτος Μαστιγιάδης· σ
Παῖδιά, ψηφίστε με στὸ Δημοφί-
Σαλτριπάκη

ΚΘ — 215

Ἀγαπημένε μου Λάουρα καὶ Ἰζ
χίλια εὐχαριστῶ γὰρ τὴς εὐχὰς. Ὑβ
Ταναγραῖα μου, χίλιες θερμὲς εὐχὰς
τὰ γενέθλιά σου. Ἐλνᾶ